

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΕΤΟΣ Η

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ 607

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

✱

Ἐν Ἀθήναις, 23 Φεβρουαρίου 1892

✱

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις	φρ.	8.—
ἑξ ἑπαρχίας	"	8.50
Ἐν τῷ ἑξωτερικῷ	φρ. χρ.	15.—
Ἐν Ρωσσίᾳ	ρούβλ.	6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ξαδιὲ δὲ Μοντεπέν : ΜΑΡΙΑ ΛΑΓΚΑΡΔ μυθιστόρημα. —
Γεωργίου Πραδέλ : ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ, δραματικὸν μυθιστό-
ρημα μετὰ εἰκόνων. — Ἐδμόνδου δὲ Ἀμίτσις : ΙΣΠΑΝΙΑ.
— Αἰμιλίου Ζολᾶ : Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΣΚΥΛΟΥ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ, ΑΡΙΘΜΟΣ 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται διὰ γραμ-
ματοσήμων καὶ χαρτονομισμάτων παντὸς
ἔθνους, διὰ τοκομεριδίων ἑλληνικῶν θα-
νείων καὶ τραπεζῶν, συναλλαγμάτων, κτλ.

ΞΑΒΙΕ ΔΕ ΜΟΝΤΕΠΕΝ

ΜΑΡΙΑ ΛΑΓΚΑΡΔ

— Σὲ διαβεβαίω, ὄχι... αἱ μάμμαι μας, λέγουν, (καὶ πι-
στεύω ὅτι εἶναι κωκογλωσσῖα τῆς ἱστορίας) ἦσαν ὀλίγον...φι-
λάρεσκοι.

— Εἰπέ μᾶλλον, ὀλίγον... ἀχρεῖαι, διέκοψεν ἡ Ἐρρίκέτη.

— Καὶ δι' αὐτὸ τὰς ζηλεύεις ; ἀνέκραξεν ἡ κυρία δὲ Λαγ-
κάρδ ἑκπληκτος.

— Ἐγὼ ! ἄ ! μᾶ, ἄπαγε ! ἀπεκρίθη ἡ Ἐρρίκέτη μετὰ
σεμνοτυφίας. Δὲν ἔνοῶ πῶς τὰ παραπτώματά των, τὰ
ὅποια μέμφομαι καὶ ἀποδοκιμάζω ὅσον καὶ σὺ ἡ ἴδια, ἀλλὰ
μόνον τὰς ἐκλυσιτικὰς διακεδάσεις των.

— Ἐξηγήσου, ἀκριβῆ μου, ὁμιλεῖς ἀνιγματοδῶς, καὶ οὐ-
δέποτε ἐμάντευσα καὶ τὸ ἐλάχιστον ἀνιγμα.

— Ἰπῆρχε τι τὸ ἀπρόοπτον καὶ θαρραλέον εἰς τὰς σχέσεις
των, εἰς τὸν τρόπον των τοῦ φέρεσθαι, εἰς τὰς πράξεις των,
πράγματα, ἄλλως τε, ἐπιτροπέμενα ὑπὸ τῶν ἡθῶν τῆς ἐπο-
χῆς. Τί ὥραϊον πρᾶγμα ποῦ θά ἦτο νὰ βλέπης τὰς μεγάλας
ἐκείνας κυρίας νὰ πηγαίνουν εἰς τοὺς δημοσίους χοροὺς τῶν
προσωπιδόφων, ἢ νὰ παρίστανται εἰς εὐθυμὸν τινα γάμον
κωνενὸς ρωποπῶλου.

— Ἀληθῶς.

— Καὶ τί ὥραϊον, τί ῥωμαντικόν, νὰ ἐμπνέης ἔρωτα εἰς
κάνενα εὐμορφον ἐργάτην, ἢ εἰς στρατιώτην, ὁ ὅποιος μόνον
μῖαν ὥραν σὲ εἶδε, καὶ ὁ ὅποιος νὰ σὲ ζητῆ καθ' ὄλον τὸν βίον
του χωρὶς ποτε νὰ σ' ἐπανεύρῃ ! ... Ἄχ ! ἀγαπητῆ μου Μα-
ρία, ἐκεῖνα ἦταν ὥραϊα χρόνια !

— Ἴσως, ἀλλὰ τί νὰ κάμωμεν ;

— Τίποτε. Λοιπόν, ἄς μὴ ὁμιλῶμεν πλέον περὶ αὐτῶν, δι-
ὅτι μᾶς λυποῦν, ἰδοὺ τὸ πᾶν. Ἄς ἴδωμεν, ποῦ θά 'πᾶμε ἀπόψε.

— Ὅπου θέλεις.

— Δὸς μοι αὐτὴν τὴν ἐφημερίδα. Ἔχει Μελοδράμα ; ...
Ναί : Βασιλικὴ Μουσικὴ Ἀκαδημία : ΓΙΖΕΛΛΗ. Το μεσο-
νύκτιον, χορὸς προσωπιδόφων. Ζήτω ! Νὰ ἡ διασκεδάσις
μας ! Ὅθ' ἔπαιε ἀπόψε εἰς τὸν χορὸν τοῦ Μελοδράματος.

— Εἰς τὸν χορὸν τοῦ Μελοδράματος ! ἐπκνέλαθεν ἡ Μα-
ρία ἑκπληκτος.

— Ναί.

— Ἐτρελλάθη !

— Ποσῶς. Καὶ μήπως τάχα δὲν εἰμποροῦμεν νὰ 'πᾶμε εἰς
τὸν χορὸν τοῦ Μελοδράματος, χάριν περιεργείας, τοῦλάχιστον
ἄπαξ ;

— Μὰ λέγουν...

— Λέγουν ἀνοησίας... Ἄλλως τε, τί μᾶς μέλλει δι' ὅσα
λέγουν !

— Μὰ ἂν ἐμάνθων...

— Τί ; ...Καὶ ἐκτὸς τούτου σκοπεῖω νὰ μὴ ἀπεκρῦψω αὐτὸ
ποῦ σοῦ προτείνω. Ὅθ' ἔπαιε εἰς τὸν χορὸν μετὰ τὸν σύζυγόν μου,
ὁ ὅποιος πολὺ προθύμως θά δεχθῆ νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν περι-
εργείαν μας.

— Ἄλλ' ἐὰν ὁ ἰδικός μου δὲν εὐχαριστηθῆ ;

— Πῶς, νὰ μὴ εὐχαριστηθῆ ! Καὶ τὸ συλλογίζεσαι ; Πρῶ-
τον ἀπουσιάζει, καὶ οἱ ἀπόντες ἔχουν ἄδικον, ἡ παροιμία τὸ
λέγει. Δεύτερον εὐρίσκειται ἐν τῇ οἰκίᾳ μου. Ὅπου πηγαίνω
ἐγὼ, ἔρχεσαι καὶ σὺ μαζί μου, φυσικώτατον πρᾶγμα ! Ἐὰν ὁ
κ. δὲ Λαγκάρδ ἦτο ἐδῶ, θά ἐλάμβανε μέρος : ἀφοῦ δὲν εὐρίσκε-
ται, σὲ ὀδηγῶ ἐγὼ, σαφέστατον... Νὰ ἰδοῦμεν ἂν δυσarre-
στηθῆ ὁ σύζυγός σου διότι μὲ συνοδεύεις ὅπου πηγαίνω !

— Ἀλλά...

— Δὲν ἔχει ἀλλά... Σοῦ προλέγω δέ, ὅτι ἐὰν δὲν θελήσης
νὰ ἔλθης...

— Ὅθ' ὑπάγης μόνη ;

— Ποσῶς, θά μείνω καὶ ἐνῶ πρὸ ὀλίγου ἐτρελλαινόμεν νὰ
ἴδω τὸν χορὸν τοῦ Μελοδράματος, σοῦ ὁμολογῶ εὐλικρινῶς ὅτι
δὲν θά λυπηθῶ διόλου ἐὰν δὲν ὑπάγῃ.

— Πῶς, θά τὸ ἔκαμνες αὐτό ;

— Ναί.

— Λοιπόν, ἄς εἶναι, ἀφοῦ τόσονπολὺ τὸ ἐπιθυμῆς, θά ἔλθω.

— Εὐγε !

— Ἀλλά, πῶς πηγαίνουν εἰς αὐτὸν τὸν χορὸν ;

— Μὲ δόμινο.

— Δὲν ἔχουμεν δόμινα.

— Θὰ ἔχουμεν μετὰ μίαν ὄραν.

Ἡ κυρία δὲ Σερνὺ ἐσήμανε καὶ ἐζήτησε τὴν ζυμζάν της.

Ἐπειτα, ἐνῶ ἔθετε τὸ λαχούριόν της καὶ εἶδεν τὰς ταινίας τοῦ ὄρακιου κυανοῦ πύλου της, ἀνέκραξε :

— Θεέ μου ! πόσον θὰ διασκεδάσωμεν !

— Εἶσαι βεβαία ; ἠρώτησεν ἡ Μαρία.

— Βεβαιότατη.

— Ἀλλά πῶς καὶ ἀπὸ τί θὰ διασκεδάσωμεν, σὲ παρακαλῶ ;

— Δὲν εἰξεύρω, ἀλλὰ θὰ ἴδης. Ἐνθυμοῦ τοῦτο μόνον, φιλικότητά μου, ὅτι τὸ νέον πάντοτε εἶναι διασκεδαστικόν !

Καὶ ἀφοῦ εἶπε τὸ ἀξίωμα τοῦτο τῆς εὐκόλου ἠθικῆς, ἡ Ἑρρικέτη ἐζήτησε μετὰ τῆς Μαρίας διὰ ν' ἀγοράσῃ τὰ ἀναγκαιούτα διὰ τὴν πραγματοποίησιν τοῦ σχεδίου των, καὶ εἰς τὸ ὅποιον ὁ κ. δὲ Σερνὺ λίαν εὐχαρίστως συγκατένευσε.

Ἦτο σχεδὸν μία καὶ ἡμίσεια ὥρα μετὰ τὸ μεσονύκτιον ὅταν αἱ δύο χαρίεσαι δομινοφοροῦσαι, συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ συζύγου τῆς Ἑρρικέτης, ἀφίκοντο εἰς τὸν χορὸν τοῦ Μελοδράματος. Ὁ κύριος Σερνὺ, ἐπιθυμῶν νὰ καταστήσῃ ὅσον οἶόν τε τελείαν τὴν διασκεδασίαν, ὠδήγησε αὐτάς νὰ δειπνήσωσιν εἰς τι ξενοδοχεῖον, ἐνθα αὐταὶ ἐγένοντο εὐθυμῶντες ἐκ τοῦ παλαιοῦ οἴνου τῆς μαδέρρας.

Δι' ὃ, κατ' ἀρχάς, ὁ θαυμασμός των ὑπῆρξεν ὑπερβολικὸς ὅταν διήλθον τὸ πλῆθος διὰ νὰ μεταβῶσιν εἰς τὸ ὑπὸ τοῦ κυρίου δὲ Σερνὺ ἐνοικιασθὲν δωμάτιον.

Ὅντως, ἡ αἴθουσα τοῦ Μελοδράματος, ὀρωμένη τὴν ἐσπέραν τοῦ χοροῦ διὰ πρώτην φοράν, ἔχει πραγματικῶς τι τὸ παράδοξον καὶ μαγικόν. Πέριξ, ὡς ζῶντα τείχη, αἱ παραξενάει ἐκεῖναι μορφαί, αἱ ἰδιότροποι καὶ φαντασιώδεις ἐκεῖναι ἐνδυμασίαι, ἐνθα τὸ παλαιὸν ἐνοῦται μετὰ τῆς νεωτέρας φαντασίας, οἱ ποικίλων ζωρῶν χρωμάτων ὁμιλοὶ ἐκεῖνοι ἐξ ὧν ἀδιακόπως ἐκπέμπονται, καλοῦσαι, ἀποκρινόμεναι, διασταυρούμεναι, λέξεις καὶ κραυγαὶ μὴ ἀνήκουσαι εἰς οὐδεμίαν διάλεκτον... Ὁ συγκεχυμένος ἐκεῖνος θόρυβος, σχηματιζόμενος ὑπὸ τῶν ἀσυναρτήτων κραυγῶν τοῦ πλῆθους, κραυγῶν παραφρόνων καὶ ἀτάκτων, αἰτίνες ἐπικρατοῦσι κατὰ διαστήματα τῶν παλλομένων μεγάλων ἤχων τῶν χαλκίων ὀργάνων καὶ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ θορύβου ἐκείνου, ἐν τῷ μέσῳ ὅλης ἐκείνης τῆς δίνης ὑπὸ τὸν πέπλον τοῦ κονιορτοῦ, αὐξανόμενου ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν, ὑπὸ τὴν θαμβὴν λάμψιν ὄλων ἐκείνων τῶν φώτων, χορὸς παράφρων καὶ λάγνος, λυσσώδης καὶ ἄσμενος, ὅστις ποτὲ μὲν κυματίζει ὡς τὰ θαλάσσια κύματα, ποτὲ δὲ στρέφεται, παρασυρόμενος ὑπὸ ἀκαταπαύστου μανίας ὡς καταχθόνιος κύκλος... Ἀνάβηθι εἰς τὰ θεωρεῖα, φίλτατε ἀναγνώστα, θεώρησον καὶ εἰπέ μοι, ἐὰν δὲν νομίζης ὅτι παρίστασαι εἰς καταχθόνια ὄργια τοῦ βασιλείου τοῦ Σατανᾶ.

Τὸ ἀλλόκοτον τοῦτο θέαμα, αὐτὸ τὸ κινήττον πανόραμα, ἐξέπληξεν ἅμα καὶ ἐθέλξε κατ' ἀρχάς, ἐπειτα ἐκούρασε τὴν κυρίαν δὲ Σερνὺ, ἣτις προὔτεινεν εἰς τὴν σύντροφόν της καὶ εἰς τὸν σύζυγόν της ὅπως κάμωσιν ἓνα γύρον εἰς τὸ καπνιστήριον καὶ εἰς τοὺς διαύλους πρὶν ἐπιστρέψωσιν εἰς τὸ μέγαρον. Κατ' ἀκολουθίαν ἡ Ἑρρικέτη ἔλαβε τὸν ἓνα βραχιόνα τοῦ κυρίου δὲ Σερνὺ, ὅστις προσέφερε τὸν ἕτερον εἰς τὴν κυρίαν δὲ

Λαγκάρδ, καὶ διέσχισαν ταχέϊ βάρματι τὸ πλῆθος ἐκεῖνο διὰ νὰ πλησιάσωσι θύραν τινὰ τοῦ καπνιστηρίου. Οἱ ἐρωφωμένοι ἀγωνες τοῦ κυρίου δὲ Σερνὺ καὶ τῶν συντρόφων του ἐστέφθησαν τέλος ὑπὸ τῆς ἐπιτυχίας. Καὶ οἱ τρεῖς κατόρθωσαν νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὸ καπνιστήριον. Ἀλλά, μετὰ δύο λεπτὰ περιπάτου ἐντὸς τοῦ πυκνοῦ, αὐθόχους καὶ ἀσμένου ἐκείνου πλῆθους ὕπερ ἐκινεῖτο εἰς τὸν ἠδυπαθῆ ἐκείνῳ τοποῦ, αἱ νεαραὶ γυναῖκες ἐπεθύμησαν νὰ καταλίπωσι τὸ ἐπάρκτον ἐκεῖνο ἄντρον, ὃ δὲ εὐπειθῆς ὠδηγός των τὰς διηύθυνε πρὸς τὸ μέρος ἐξόδου τινός. Ἐμελλον νὰ φθάσωσιν ἐκεῖ, ὅταν αἰφνιδίως μεγίστη κίνησις ἐπεγένετο εἰς τὸ πλῆθος.

Εἰς ἀπόστασιν εἴκοσι βημάτων ἀπὸ τοῦ μέρους ἐνθα εὐρίσκοντο, εὐγενῆς τις κατέφερε ρωμυλιόν γρόνθον ἐπὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ ἑτέρου ἐπίσης εὐγενεῶς προσβάλλοντος τὴν ἐρωμένην του, νεαρὰν ἠθοποιὸν τῶν Κωμικῶν-Ἀναπαύσεων. Τὸ σφοδρὸν τοῦ κτυπήματος ἔκμαε τὸν προσβληθέντα νὰ ὑπεχωρήσῃ, ὃ δὲ ἐπιτεθεὶς ταχέως ἐπίσης ὑπεχώρησεν, ὅπως ἀποφύγῃ τὴν πρῶτην ἀπάντησιν τοῦ ἀντιπάλου του.

Τὸ διπλοῦν καὶ ἀπότομον τοῦτο κίνημα, ἐκίνησε βιαίως τὸ πλῆθος ἀντιστρόφως, καὶ ἡ δίνη τοῦ κύματος ἐκείνου ἔφθανεν ἄχρι τῶν μάλλον ἀπομεμακρυσμένων ἄκρων τοῦ καπνιστηρίου. Κύμα δὲ περιπατούντων προσέκρουσεν ἀποτόμως τὴν Μαρίαν, τὴν ὤθησε πρὸς τὰ ἐμπρὸς καὶ τὴν ἐβίασε νὰ ἀφήσῃ τὸν βραχιόνα τοῦ κυρίου δὲ Σερνὺ, ἀφ' οὗτινος εὐρέθη κενωρισμένη. Προσεπάθησε νὰ τὸν συναντήσῃ, ἀλλ' ἀδύνατον. Ἐτερον ρεῦμα, ἐσχηματίσθη καὶ συμπαρέσυρε τὴν Ἑρρικέτην καὶ τὸν σύζυγόν της πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος. Ἡ Μαρία δὲν τοὺς ἔβλεπε πλέον. Ἐσκέφθη νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ θεωρεῖον ἐνθα ἀναμφιβόλως ὁ κύριος δὲ Σερνὺ θὰ ἤρχετο νὰ τὴν ἀναζητήσῃ. Δυστυχῶς εἶχε λησμονήσῃ τὸν ἀριθμὸν. Τότε, μεμονωμένη εἰς τὸ ἀποτρόπαιον ἐκεῖνο μέρος ἡ Μαρία ἐκυριεύθη ὑπὸ φόβου.

Ἡ θερμότης ἦτο πνιγηρὰ εἰς τοσοῦτον βαθμὸν, ὥστε παχεῖαι σταγόνες ἀναλυθέντος ἀτμοῦ ἔρρεον εἰς τὸν τοῖχον καὶ ἄς ἡ φλόξ τῶν βραμῶν τοῦ ἀερίωφωτος καὶ τῶν κηρίων δὲν ἠδύνατο νὰ καύσῃ καθέτως.

Ἡ Μαρία ἠσθάνετο ὅτι ἐλυποθύμει. Βόμβοι ἐπλήρωσαν τὰ ὦτά της καὶ ἐκλονίσθη. Ἐμελλε δὲ νὰ πέσῃ, ἀλλ' εὐτυχῶς, εὐρίσκετο πολὺ πλησίον τῶν ἀνακλιντρῶν τοῦ κύκλου. Ἐκ τύχης, θέσις τις τοῦ διθανίου ἦτο κενή. Ἡ Μαρία ἐκάθησε. Καὶ ἦτο καιρός, διότι ἐν λεπτόν περισσώτερον καὶ θὰ ἐλυποθύμει.

Στιγμαὶ τινες ἀναπαύσεως τῇ ἀπέδωκαν ὀλίγην δύναμιν καὶ θάρρος. Ἠγέρθη καὶ περιέφερε τὸ ἀμφίβολον βλέμμα της, ζητοῦσα νὰ ἀνακαλύψῃ τὸν κύριον δὲ Σερνὺ καὶ τὴν Ἑρρικέτην. Δὲν τοὺς εἶδεν. Ἡ ὀστάσις της, κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν, ἡ θέσις της, τὸ βάδιμά της, ἤλεγχον ἀμνησίαν, παραχρῆν καὶ ἀπερίαν.

Ὅλα ταῦτα, ἐννοεῖται, εἰς τὰ προκατειλημμένα βλέμματα τῶν συγκαζόντων εἰς τοὺς χοροὺς τοῦ Μελοδράματος, θὰ ἐφάνοντο κωμωδία, παιζομένη μετ' ἀλλοκότου ἐπιδειξιότητος. Ἄλλως τε καὶ ἡ κομψότης τῆς ἐνδυμασίας τῆς Μαρίας ἦτο ἐξαισία ὑπὸ τὸ δόμινον αὐτῆς. Τὰ τρίχαπτα τῆς μελαίνης βελουδίνας προσωπίδος ἄφινον νὰ μαντεύωσι χάριεν πρόσωπον. Αἱ ἐλάχισται πτυχαὶ τοῦ μαυδοῦ καὶ τῆς ἐσθῆτος ἤλεγχον τὴν νεότητά. Οὕτως ἡ Μαρία εἶδεν ἐαυτὴν τάχιστα προσβαλλομένην ὑπὸ τῶν προκλητικῶν ἐρωτικῶν λόγων.

Πανταχόθεν ἀντήχησαν περίξ αὐτῆς αἱ συνήθεις ἐκεῖναι φράσεις, αἵτινες συνειθίζονται εἰς τὰ θεάτρα κατὰ τὰς ἀπόκρυφω, ἀλλ' αἵτινες τὴν ἐτρόμαξαν εἰς τοιοῦτον βαθμὸν, ὥστε προσεπάθησε νὰ φύγῃ Ἄλλὰ τοῦτο δὲν συνέφερεν εἰς τινὰ ὑψηλόν, ξανθὸν ἢ μᾶλλον κόκκινον, μὲ εὐρεῖς ὤμους καὶ μὲ πυκνοὺς καὶ ἐστραμμένους μύστακας.

Ὁ ἄγνωστος οὗτος, μεθυσθεὶς ἐκ τοῦ κρότου λευκοδουλικῶν τινῶν, ἄτινα ἐκωδώνιζεν εἰς τὸ θυλάκιόν του, ἐμάντευσε διὰ τοῦ πρώτου βλέμματος τὴν θαυμασίαν ὠραιότητα τῆς Μαρίας καὶ ὑπεσχέθη εἰς ἑαυτὸν νὰ τὴν κάμῃ σύντροφόν του διὰ τὸ ἐπιλοιπὸν τῆς νυκτός.

Ὅθεν, καθ' ἣν στιγμὴν ἡ νεαρὰ γυνὴ προσεπάθει νὰ παραιδύσῃ εἰς τὸ πλῆθος ἕνα φύγῃ, τὴν ἐπλησίασε καὶ τῇ εἶπε βλαύτως :

— Δὲν περνοῦν, ἀγάπη μου !

— Ἄλλὰ, κύριε... ἐψιθύρισε ἡ Μαρία.

— Ἐλα μαζί μου, τρυφερό μου ἐλαφάκι, δέξου τὸν ἀριστερόν βραχίονά μου, τῆς καρδίας μου τὸ μέρος, τὸ μέρος τῶν κυριῶν. Σοὶ προσφέρω τὴν προστασίαν τοῦ ἀνδρικοῦ στήθους μου ! ἐξηκολούθησεν ὁ ἄγνωστος.

Ἡ Μαρία οὐδαμῶς ἀπεκρίθη, καί, ἀληθῶς, οὔτε ἤκουσεν, οὔτε ἐνόησεν. Ὁ μέθυσος ἐξηκολούθησεν :

— Ἐλα μαζί μου, οὐρανία κόρη, σοὶ προτείνω ἕνα καμπαράκι εἰς τοῦ Βασέτ, ἕνα περδικάκι μὲ ὕδνα, ἄστακὸ μὲ σάλτσα, ὕδνα, σαμπάνια καὶ εἰθάνι...

Ὁ ἐράσμιος ἀνὴρ ἀνεσήκωτε τὸν ἀριστερόν μύστακά του καὶ ἐπανελάθε μετ' εὐαρεσκείας :

— Καὶ εἰθάνι ! Δὲν εἶν' αὐτὸ ὠραῖο, αἶ ; Δέχεσαι, αἶ ; Πᾶμε, ἀγάπη μου !

Καὶ ὁ ἄγνωστος ἠθέλησε νὰ λάβῃ τὴν χεῖρα τῆς Μαρίας. Ἄλλ' ἡ νεαρὰ γυνὴ ἀπέσυρε ζωηρῶς τὸν βραχίονά της ἐν τῷ μέσῳ τῶν καγγασμῶν τῶν περιέργων, αἵτινες συνωστίζοντο περίξ αὐτῶν.

— Κύριοι, σὰς ἱκετεύω, ἀφήσατέ με νὰ περάσω, εἶπε δι ἱκετευτικοῦ τόνου.

— Νὰ περάσῃς ! ὄχι ὄχι, μικρούλα μου ! εἶπεν ἐκεῖνος. Σοὶ προσρίζω τὴν καρδίαν μου καὶ θὰ τὴν ἔχῃς, ἂν ὄχι ἐκουσίως, τότε διὰ τῆς βίας ! Δυστυχῆς ἀθῶα, ἀρνεῖσαι τὴν εὐτυχίαν σου ! Τὸ ἔλεος μὲ διατάττει νὰ σὲ κάμω νὰ τὴν δεχθῆς καὶ ἀκουσίως !...

Καὶ ἐνῶν τὴν πράξιν εἰς τοὺς λόγους, ὁ Ἄδωνίς μας ἔκαμπε χειρονομίαν, ὅπως λάβῃ τὴν Μαρίαν ἐκ τῆς μέσης καὶ τὴν σηκώσῃ.

Ἡ κυρία δὲ Λαγκάρδ ἐρρηξεν ἀσθενῆ κραυγὴν καὶ τὸ τεθορυβημένον βλέμμα της ἐφάνη ζητοῦν ὑπερασπιστὴν τινὰ ἐν τῷ μέσῳ τῶν περικυκλούντων αὐτὴν ἀνδρῶν. Ἄλλ' ἅπαντες ἐκεῖνοι, υἱοὶ πατριῶν τῆς Γαλλίας, εὐγενεῖς, τραπέζιται καὶ ἔμποροι, ἐγέλων καὶ ἐχειροκρότου ἐξ ὅλης καρδίας.

Αἴφνης νεανίας τις, ὅστις πρὸ ὀλίγου παρετήρει ὅ,τι συνέβαινε, διέσχισε τὸν πυκνὸν ὄμιλον, ἐπλησίασε τὴν Μαρίαν καὶ τῇ εἶπεν :

— Εὐαρεστεῖσθε, κυρία, νὰ μοὶ κάμετε τὴν τιμὴν νὰ δεχθῆτε τὸν βραχίονά μου καὶ νὰ μοὶ ἐπιτρέψῃτε νὰ σὰς ὀδηγήσω ἔξω ἀπ' ἐδῶ, ὅπου δὲν εὐρίσκεσθε εἰς τὴν θέσιν σας ;

Οἱ λόγοι οὗτοι προῦφέρθησαν διὰ τρόπον τοσοῦτον εὐγενοῦς ὥστε ἡ κυρία δὲ Λαγκάρδ, ἐννοῶσα ὅτι ἦτο ἀνὴρ εὐγενής,

οὐδὲ δευτερόλεπτον ἐδίστασε νὰ στηριχθῆ ἐπὶ τοῦ βραχίονος, ὃν ἐκεῖνος τῇ ἔτεινε.

Ὁ ἄγνωστος ἐκεῖνος, ὅστις ἐνόμιζεν, ὅτι ἔπαιζε πολὺ ἀνόητον πρόσωπον, ἐφάνη κατ' ἀρχὰς ἐκλαμβάνων κακῶς τὸ πρᾶγμα. Ἐστριψεν ἀρειμανίως τοὺς πυρροὺς μύστακὰς του καὶ εἶπεν ἀνορθούμενος, διὰ προκλητικῆς φωνῆς, μὲ πύρινον βλέμμα καὶ μὲ τὸν γρόνον εἰς τὸ ἰσχίον :

— Ὅχι ὄχι, κύριε !...

Ὁ νεανίας, ὅστις ἀπεμακρύνετο μὲ τὴν Μαρίαν, ἐστράφη κατὰ τὸ ἡμισυ καὶ διέκοψεν τὸν ὀμιλοῦντα αὐτῷ, λέγων μετ' ἐρωτηματικοῦ τόνου :

— Κύριε :

Ἄλλὰ μόνη αὐτὴ ἡ λέξις συνωδύθη διὰ τοσοῦτον ἡσύχου βλέμματος καὶ συγχρόνως τοσοῦτον μεγαλοπρεποῦς, ὥστε ὁ δυστυχῆς περιστράφη καὶ εἰσέδυσσε ἐντὸς τοῦ πλῆθους βλασφημιῶν.

Ἐἶπομεν, ὅτι ἡ Μαρία ἔλαβε κατ' ἀρχὰς μηχανικῶς τὸν βραχίονα ὃν τῇ προσέφερεν ὁ προστάτης της. Ἄλλὰ μετ' ὀλίγον, ὑψώσασα τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπ' αὐτοῦ, ἀνεσκιρτήσεν ἀκουσίως, καὶ ὁ νέος ἠσθάνθη τὸν βραχίονα τῆς συντρόφου του νὰ τρέμῃ αἴφνης ἐπὶ τοῦ ἰδικοῦ του.

Ὁ νέος οὗτος θὰ ἦτο εἰκοσιεῖς ἕως εἰκοσιεπτὰ ἐτῶν. Τὸ ἀνάστημά του ἦτο ὀλίγον ἄνω τοῦ μετρίου. Τὰ μελαγχολικὰ χαρακτηριστικά του εἶχον διακεκριμένον ὕψος. Οἱ μεγάλοι μέλανες ὀφθαλμοὶ του, ὑπερήφανοι καὶ γλυκεῖς, ἐξέφραζον εἰς μέγιστον βαθμὸν τὴν ἀγγίσιαν καὶ τὸ θαῦρος. Ἡ ἐν χρῶ κεκαρμένη κόμη του, ὁ μακρὸς μύσταξ αὐτοῦ, καὶ πρὸ πάντων τὸ διακριτικὸν σημεῖον τοῦ Λεγεῶνος τῆς τιμῆς ὑπὲρ ἦτο εἰς τὴν κομμοιότηκην του, τῷ εἶδιον στρατιωτικὸν τύπον.

Κατώρθωσε νὰ ἀνοίξῃ δίοδον τινὰ μέχρι μίαις ἐξόδου τοῦ καπνιστηρίου. Ἐκεῖ, φθάντες εἰς τὸν δίαυλον ὅστις χρησιμεύει ὡς ἀντιθάλαμος, οὕτως εἶπεν, εἰς τὰ θεωρεῖα τῆς στοᾶς, ἔστη καὶ ἠρώτησε τὴν Μαρίαν, δι' ὕψους καὶ τόνου τοσοῦτον σεβασμὸν ἐνέχοντος, ὥσει νὰ ἀπηυθύνετο εἰς τινὰ δούκισσαν εὐρισκομένην ἐν τῇ αἰθούσῃ της.

— Ποῦ θὰ λάβω τὴν τιμὴν νὰ σὰς ὀδηγήσω, κυρία ;

Ἡ Μαρία δὲν ἀπεκρίθη κατ' ἀρχὰς. Ἐφάνετο παραδόξως συγκεκλιμένη καὶ ὁ βραχίον τῆς ἐστηρίζετο πάντοτε ἰσχυρότερον ἐπ' ἐκεῖνου τοῦ ὀδηγοῦ της.

Ὁ τελευταῖος οὗτος ἐπανελάθε τὴν ἐρώτησίν του. Τότε ἡ Μαρία ἀπήντησεν, ἀλλὰ λίαν χαμηλοφώνως, καὶ ὥσει νὰ ἐξῆται νὰ μεταβάλλῃ τὸν ἦχον τῆς φωνῆς της :

— Λαμβάνετε τὴν καλοσύνην, κύριε, νὰ διατάξῃτε ὅπως πλησιάσῃ μία ἄμαξα ;

Ἦλθεν ἡ σειρά τοῦ νέου νὰ ἀνασκιρτήσῃ. Ἐνόμιζε τις, ὅτι ἡ φωνὴ ἦν ἤκουσε, καίπερ ἀλλοιουμένη ὑπὸ τῆς προσωπίδος καὶ τῆς συγκινήσεως, τῷ συνεκίνει τὴν καρδίαν. Ἐχαμήλωσε ζωηρῶς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τῆς νεαρᾶς γυναικός. Τὰ βλέμματά των συνηντήθησαν. Ἐνόμισεν ὅτι φλόξ τὸν διεπέρασεν ὀλόκληρον. Πρὸς στιγμὴν, διέμεινε ἀκίνητος καὶ σκεπτικός.

— Ἀδύνατον ! ἐψιθύρισε τέλος χαμηλοφώνως, καὶ οἶκνεὶ ὀμιλῶν πρὸς ἑαυτὸν ... ἀδύνατον, ἀδύνατον ...

— Περιμένω ... εἶπεν ἡ Μαρία διὰ φωνῆς χαμηλοτέραις.

Ὁ νέος ἀνεσκιρτήσεν.

— Συγγνώμην, κυρία, εἶπεν ... ὦ ! συγγνώμην ! ... Ἡ

φωνή σας, βλέπετε, μοι ἐνθύμησε ... μοι ἐνθύμησε... Μοι ἐφάνη ... Ἄλλ' ἦτο λάθος ... ἀπάτη.

— Εἶναι πολὺ ἀργά, κύριε, εἶπεν ἡ Μαρία, καὶ ἐπεθύμουν ν' ἀναχωρήσω.

Αἱ τελευταῖαι αὗται λέξεις προϋφέρθησαν διὰ τρόπου σχεδὸν ἀκατανόητου.

— Ἐν τούτοις, ἐψιθύρισεν ὁ νέος, τσιχότη ἡμοιότης ... ἐν ἦτο ... ἐν ἦτο ...

Ἐκύτταξε πάλιν τὴν Μαρίαν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς· ἐφάνη ζητῶν νὰ μαντεύσῃ ὑπὸ τὴν προσωπίδα τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου, καὶ ἀνέκραξεν αἴφνης, μετ' ἐξέτασιν δευτερολέπτων τινῶν :

— Αὐτὴ εἶναι! αὐτὴ εἶναι!... Δεσποινίς δὲ Βανδενές, σεῖς εἶσθε! ὦ! δὲν εἶν' ἀληθές ὅτι σὺ εἶσαι, Μαρία;

— Χαμηλότερα, ἀπεκρίθη ἡ νεαρὰ γυνὴ μετὰ φρίκης... χαμηλότερα, πρὸς Θεοῦ... εἰμποροῦν νὰ σὰς ἀκούσουν.

— Σεῖς λοιπὸν εἶσθε; σεῖς;

— Ναί... ναί... ἐγὼ, ἐγὼ εἶμαι... Ἄλλὰ, σὲ παρακαλῶ Παῦλε... κύριε Παῦλε, μίαν ἄμαξαν... Πρέπει ν' ἀναχωρήσω, ν' ἀναχωρήσω ἀμέσως μάλιστα.

— Ἄλλὰ, τοῦλάχιστον, δεσποινίς, ἐξηγήσατέ μοι πῶς συμβαίνει νὰ σὰς ἀπαντήσω εἰς Παρισίους, καί... καί εἰς τοιοῦτον τόπον...

— Δὲν δύναμαι τίποτε νὰ σὰς εἶπω, οὐδὲν νὰ σὰς ἐξηγήσω.

— Ἐν τούτοις...

Ἡ Μαρία διέκοψε τὸν νέον.

— Μίαν ἄμαξαν, ἐψιθύρισεν, μίαν ἄμαξαν, σὰς ἱκετεύω!... Πηγαίνετε λοιπὸν!... Πηγαίνετε γρήγορα!... Σὰς περιμένω ἐδῶ, ἄνωθεν τῆς κλίμακος ταύτης.

Ἡ ταραχὴ τῆς νεαρᾶς γυναικὸς ἦτο τρομερά.

Ἐκεῖνος ὃν αὕτη ὠνόμασε Παῦλον, ὑπήκουσεν εἰς τὰς ἐπανειλημμένας ἐπιταγὰς τῆς, καὶ κατῆλθεν ὅπως ζήτησιν ἄμαξάν τινα. Ἐάν, κατὰ τὴν ἀπουσίαν του, ἠδύνατό τις νὰ ἀφαιρέσῃ τὴν προσωπίδα τῆς Μαρίας, θὰ ἔβλεπεν ὅτι τὸ πρόσωπόν τῆς ἦτο τόσον ὠχρὸν ὅσον καὶ τὸ τοῦ λευκοῦ μαρμαρίνου ἀγάλματος.

Ὁ νέος ἐπανῆλθε μετὰ δύο ἢ τρία λεπτά.

— Ἡ ἄμαξα ἦν ἐζητήσατε εἶναι κάτω, δεσποινίς, εἶπε. Θὰ λάβω τὴν τιμὴν νὰ σὰς ὀδηγήσω μέχρις αὐτῆς.

— Εὐχαριστῶ, κύριε Παῦλε, ἀπεκρίθη ἡ Μαρία, θὰ ὑπάγω μόνη.

Καὶ ἔκαμε βήματά τινα διὰ νὰ ἀπομακρυνθῇ. Ἄλλ' ὁ Παῦλος τὴν ἐκράτησεν ἐγγίζων ἐλαφρῶς τὸν βραχίονά τῆς.

— Προτοῦ νὰ με ἀφήσητε, ἀκούσατέ με, τοῦλάχιστον, ἐψιθύρισεν.

Ἡ Μαρία ἔκαμε κίνημά τι.

— ὦ! ἔσπευσε νὰ εἴπῃ ὁ νέος, μὴ φοβῆσθε, δὲν θὰ διαρκέσῃ πολὺ.

— Θεέ μου! Θεέ μου! ἀνέκραξεν ἡ Μαρία, τί θέλετε νὰ με εἴπητε;

— Θέλω νὰ σὰς εἶπω, Μαρία, ὅτι δὲν ἔχετε, ὅτι δὲν δύνασθε νὰ ἔχητε λησμονήσῃ ὅλως διόλου τὸ παρελθόν... Ἐγνωρίζατε, ἄλλοτε, πόσον ὁ ἔρωσ μου δι' ὑμᾶς ἦτο λατρεία... Ἐγνωρίζατε ὅτι οὐδεὶς ἀνθρώπινος λόγος θὰ ἐκφράσῃ ποτὲ ἐπαξίως πόσον σὰς ἠγάπων... Με ἠγάπατε ἐπίσης σεῖς...

Ναί, με ἠγάπατε, Μαρία, καὶ εἰς τὰ νεανικά ὄνειρά μας, ἐβλέπομεν νὰ διανοίγηται πρὸ ἡμῶν ἀπέραντος ὀρίζων ἔρωτος καὶ εὐτυχίας!

Ἐνόσω ὁ Παῦλος ὠμίλει τειροτοτρόπως μετὰ περιπαθοῦς εὐγλωττίας, δάκρυα ἔρρεον βραδέως, ἐν πρὸς ἐν, ὑπὸ τὴν βελουδίνην προσωπίδα τῆς Μαρίας.

Ὁ νέος ἐπανελάθεν :

— Ὁνειρευόμεθα ὅλα αὐτά, Μαρία, ἀλλ' εἴμοι! ἡ θέλησις τοῦ πατρὸς σας ἐπῆλθεν ὅπως συντρίψῃ τὰ ὄνειρά μας... Ἡμῖν ὑπολοχαγός ἤμην πτωχὸς σχεδόν· μοι ἀπηγόρευσε νὰ σὰς συλλογίζωμαι... Ἀνεχώρησα εἰς τὴν Ἀφρικὴν... Ἐπεθύμουν νὰ ἀποθάνω... Ἐτρεχον πρὸ τῶν σφαιρῶν καὶ τῶν γιγατανίων... Ὁ θάνατος δὲν με ἠθέλησε καὶ μάτην ἐμεμφιμοῖρουν διὰ τὴν σταθερὰν ταύτην εὐτυχίαν!... Διεκρίθην, λέγουσιν, εἰς τινὰς ἐπικινδύνους ἐκστρατείας, εἰς τὰς ὑποίας ὁ ἀπελπισμὸς μου, ἀνώτερος τοῦ θάρρους μου, μ' ἔκαμε νὰ ἐπιχειρήσω πράγματα φαινόμενα ἀδύνατα... Εἶμαι εἰκοσιοκταετής, λοχαγός, καὶ ἀξιωματικὸς τοῦ Λεγεῶνος τῆς τιμῆς... Σὰς ἀγαπῶ πάντοτε... Σεῖς, Μαρία, με ἀγαπάτε ἀκόμη; Δύναμαι νὰ παρουσιασθῶ κῆριον πρὸς τὸν πατέρα σας, καὶ νὰ τῷ ἐπαναλάβω πᾶν ὅ,τι σὰς εἶπον σήμερον;

Ὁ Παῦλος ἐσίγησε καὶ περιέμενε, με ἐξημμένην τὴν κεφαλὴν καὶ με πάλλουςαν καρδίαν. Ἡ Μαρία ἔφερε ταχέως τὴν χεῖρα εἰς τὸ πρόσωπόν τῆς, καὶ ἐστήριξεν ἐπὶ τοῦ στόματός τῆς τὸ ἐκ τριχάπτων ρινόμακτρόν τῆς, οἶονε διὰ νὰ πνίξῃ κραυγὴν ἢ στεναγμόν.

Ἄλλὰ δὲν ἀπεκρίθη.

— Δὲν θὰ μοι εἴπητε λοιπὸν τίποτε, Μαρία; ἠρώτησεν ὁ νέος.

— Πιστεύσατέ με, κύριε Παῦλε, ἐψιθύρισε τέλος ἡ κυρία δὲ Λαγκάρδ τεινοῦσα τὴν χεῖρα πρὸς τὸν ἀρχαῖον ἐρωμένον τῆς, δὲν πρέπει πλέον νὰ ἐπανακίδωμεν ἀλλήλους... ὦ! ὄχι... ποτέ... ποτέ!...

Καὶ κατελθοῦσα ταχέως τὴν κλίμακα, ἐχάθη ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς του.

Ἡ ἱστορία τῶν ἐρώτων τοῦ Παύλου καὶ τῆς Μαρίας ἦτο λίαν ἀπλὴ καὶ λίαν συγκινητικὴ.

Θὰ τὴν διηγηθῶμεν ἐν ὀλίγοις.

Ἰπὸ τὸν ὠραῖον οὐρανὸν τῆς Προβηγκίας ἔκειτο ὠραιοτάτη ἔπαυλις καὶ ποιητικὴ κατοικία, λεπτοτάτη καὶ κομψοτάτη μετὰ τὸν ἰταλικὸν ἐξώστην τῆς.

Εἰς τὸν εὐρύχωρον καὶ ὁροσερὸν κήπον αἱ μυθολογικαὶ Ἀφροδίται καὶ οἱ Φαῦνοι ἡμικρύπτοντο εἰς τὰς γωνίας τῶν ἐκ πορτοκαλλεῶν καὶ ροδοδαφνῶν δένδρσταιχιῶν. Πανταχόθεν τὰ ὕδατα ἀγεπῆδων ἐκ μικρῶν λιμνῶν ὡς ἀφρώδεις καταρράκται, μέγα δὲ δάσος ἠνοῦτο μετὰ τὸν κήπον, καὶ ἡ σκιὰ τῶν παλαιῶν δένδρων του προσεφύλαττε τὴν κατοικίαν ἀπὸ τὰς μεγίστας θερμότητος τῶν θερινῶν ἡμερῶν.

Ἐκεῖ διέβρυσεν ἡ παιδικὴ ἡλικία τῆς Μαρίας δὲ Λαγκάρδ· διότι ἡ ἔπαυλις αὕτη ἀνήκεν εἰς τὸν πατέρα τῆς, τὸν κ. δὲ Βανδενές,

[Ἐπεταί συνέχεια].

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΠΡΑΔΕΛ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ

Ἦρχισεν ἀναρριχώμενος καὶ ἀναζητῶν τὴν εἴσοδον. (Κεφ. Ζ΄.)

— ὦ! ἀλλ' ἡ κυρία δὲν ἐσηκώθη ἀκόμη.

— Δὲν πειράζει, δὲν θὰ σέ μιλῶσῃ, διότι μ' ἀφήκες νὰ ἐμβῶ. Ἐπειδὴ ἡ κυρία βαρωνίς ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ ἄνθη διὰ τὸ ἐσπέρας καὶ δὲν ἤξεύρω ἐὰν ἤμπορῇ νὰ εὔρη ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα θέλει, ἐπιθυμῶ νὰ τὴν προειδοποιήσω. Νὰ εἶσαι ἤσυχος, κύριε Βριδοῦ, ἐγὼ ἀναλαμβάνω ὅλην τὴν εὐθύνην.

Ὁ θυρωρὸς ἐκίνησεν ἐπιβλητικῶς τὴν κεφαλὴν, ἡ κυρία βαρωνίς ἐπανῆλθε λίαν ἀργά, καὶ κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν ἐκοιμήτο.

— Καὶ ἂν σὰς ἀφήσω ἐγὼ νὰ ἐμβῆτε, μικροῦλά μου, πάλιν ὁ θαλαμηπόλος δὲν θὰ σὰς ἐπιτρέψῃ νὰ προχωρήσετε.

Ἡ Γερτρούδη Ἔρτσεν δὲν ἐχρονотρίβησε ματαιολογοῦσα ἵνα πείσῃ τὸν κέρβερν.

— Πολὺ καλὰ, κύριε Βριδοῦ, εἶπεν ἡδέως, θὰ ὑπάγω ἕως κάτω.

Καὶ ἐστράφη κλείσασα θυρυωδῶς τὴν αὐλειον θύραν μετὰ τὴν ἔξοδον αὐτῆς· δὲν ἐπροχώρησε δὲ πολὺ καὶ μετὰ μικρὸν ἐπανῆλθεν ἡρέμα· φθάσασα δὲ πάλιν ἔμπροσθεν τοῦ μεγάρου ἔβαλεν ὀξεῖαν κραυγὴν, δύο τυρολικούς φθόγγους, οὓς ἐπανάλαβε διατόρως τρεῖς ἢ τετράκις.

Ἡ γαλήνιος φυσιογνωμία τῆς ἐφαιδρύνθη ὑπὸ μειδιάματός. Τὴν ἤκουσαν. Ἀνηγέρθη ὀλίγον ἡ γωνία τοῦ παραπετάσμα-

τος παραθύρου τοῦ πρώτου ὀρόφου καὶ γυναικεία κεφαλὴ ἐν ἀτημέλητῳ ὄλωσ ἐκ τοῦ ὕπνου κόμη παρηθέρει ἐν τῇ ὁδῷ.

Ἡ Γερτρούδη ἔρτσεν δὲν ἐπανάλαβε ποσῶς τὸ τυρολικὸν ἄσμά της, ἀλλ' ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον της μέχρι τῆς ὁδοῦ Προνύ· μετὰ ταῦτα δ' ἐπανεληθῆσα καὶ πάλιν ἐσήμκνεν εἰς τὴν θύραν τοῦ μεγάρου.

Πρὸ ὀλίγων λεπτῶν ὁ κ. Βριδοά, θυρωρὸς τῆς οἰκίας, προσωρινῶς φρουρῶν τὴν θύραν, τῆς συζύγου του ἀσχολουμένης εἰς ἐσωτερικὴν τοῦ μεγάρου ὑπηρεσίαν, ἠσθάνθη εὐσάρεστον ἐκπληξιν εἰς θαλαμηπόλος κατέβη μέχρι τοῦ θυρωρείου του καὶ τῷ εἶπε :

— Ἡ κυρία βαρωνίς διατάσσει ἐὰν τυχὸν ἔλθῃ κάμμια ἀνθοπώλις νὰ τὴν ἀφήσῃ ν' ἀναβῆ, διότι ἔχει νὰ τῆς δώσῃ μίαν βικστικὴν παραγγελίαν.

— Ὄ! διάβολε! ἀνέκραξεν ὁ θυρωρὸς, τῶρα μὲν εἶπα ἐδῶ, ἀλλὰ μοῦ εἶπεν ὅτι θὰ ἐπιστρέψῃ γρήγορα.

— Ἄμα ἐπανελθῆ νὰ τὴν ἀναβῆσθαις ἐπάνω.

— Πολὺ καλὰ, κύριε Κλαύδιε, δὲν θὰ τὸ λησμονήσω· ἐπειδὴ δὲν εἶχα διαταγὰς, ἠθέλησα νὰ σεβασθῶ τὸν ὕπνον τῆς κυρίας βαρωνίδος.

— Ἄλλὰ κανεὶς δὲν σκέπτεται νὰ σὲ κατακρίνῃ, κύριε Βριδοά, ἀπειρήθη μεγαλοπρεπῶς ὁ κύριος Κλαύδιος· ἔκαμες καθὼς ἔπρεπε.

— Νὰ πάρ' ὁ διάβολος! ἀνέκραξεν ὁ κύριος Βριδοά, ὅτε ἔμεινε κατὰμονος, γενόμενος δυσθυμὸς καὶ πάντα πρὸς τὴν οἰκοδόσποιον αὐτοῦ ἀποβάλλον σεβασμὸν, νομιζὼν ὅτι ἔχει τὸν διάβολον μέσα της· μὰ τὴν ἀλήθειαν, μῆτε πότε κοιμᾶται ἠξέυρω, μῆτε πότε σηκόνεται...

Ὁ θαλαμηπόλος Κλαύδιος εἰσήγαγε μετὰ σπουδῆς τὴν Γερτρούδην.

Ἡ βαρωνίς περιεβλήθη ἐν τάχει ἐσωφώριον ἐξ ἐρυθρὰς μετὰ τῆς καὶ αἱ μαῦραι αὐτῆς πλεξίδες ἀναστραφείσαι ἐκρατοῦντο ὑπὸ κτενὸς ἐξ ἐλέφαντος ἐσφηνωμένον στερεῶς ὑπὸ πλατίνης.

Οὔτω ἀτημέλητος καὶ ἄνευ βοήθειας οὐδενὸς τεχνικοῦ κόσμου ἦν πράγματι ὠραιοτάτη.

Ἐφαίνετο ζωηρὰ καὶ εὐρωστος, εἶχε τὸ στόμα εὐτραφέες καὶ ρολόχρουν, τοξοειδῶς ἀπολήγον καὶ σκιερὸν εἰς τὰ ἄκρα.

— Καλ' ἡμέρα, Γερτρούδη, εἶπε τῇ ἀνθοπώλιδι, ἀφοῦ ἔκλεισεν ἐπιμελῶς τὴν θύραν τοῦ ἰδιαιτέρου δωματίου, ἐν ᾧ τὴν ὑπεδέχετο, καὶ ἀπῆκε νὰ καταπέσῃ βαρεῖα αὐλαία. καλ' ἡμέρα, Γερτρούδη, πόσον πρωτὶ ἔρχεσαι σήμερον... τί ; δὲν ἠθέλησεν ὁ θυρωρὸς νὰ σ' ἀφήσῃ ν' ἀναβῆς ; ἀλλ' ἐγὼ ἤκουσα τὴν φωνὴν σου... Καλλίτερα εἶνε, ἔννοεῖς, νὰ μὴ ἐπιμένῃς...

— Ὄ ! ἀπήντησεν ἡ Γερτρούδη, ἡμὴν βεβαιότατη ὅτι θὰ ἀκούατε τὸ σύνθημά μου.

— Τέλος πάντων δικαί ἔρχεσαι ;

— Σήμερον τὸ πρωτὶ ἔφθασε μία ἐπιστολή ἀπὸ Ἀγγλίαν.

— Δός μοῦ τὴν.

Καὶ ἡ βαρωνίς ἔλαβε τὴν ἐπιστολὴν, ἣν τῇ ἔτεινεν ἡ Γερτρούδη.

— Εἶνε τοῦ Θεοδώρου, εἶπεν ἡμιφώνως, ἀφοῦ ἀνεγνώρισεν τὴν γραφὴν· τί ἄρα γε συνέθη πάλιν ἐκεῖ ;

Καὶ σχίσασα τὸν φάκελλον ἀνέγνω ζωηρῶς τὸ περιεχόμενον δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ ἀφήτῃ φωνὴν ἐκπλήξεως. Εἶτα δὲ γενομένην ἠρεμωτέρα,

— Καλὰ ἔκαμες, Γερτρούδη, νὰ ἔλθῃς γρήγορα, διότι ἐνδέχεται νὰ εἶνε σοβαρώτατον τὸ πρᾶγμα. Νὰ σοῦ ὑπογράψω καὶ νὰ πᾶς νὰ πάρῃς τὸ μικρὸν σου δῶρον ἀπὸ τὸν βαρῶν "Αγκερλακ.

Αἱ στοργίγυλαι παρειαὶ τῆς Γερτρούδης ἐγένοντο ἐρυθραὶ ἐξ εὐχαριστήσεως.

— Ἡ κυρία βαρωνίς εἶνε πολὺ καλὴ, αὐτὸ θὰ χρησιμεύσῃ διὰ τὸν κορβανᾶν μου !

— Τὸν γεμίσεις λοιπὸν τὸν κορβανᾶν σου !

— Ναί, κυρία βαρωνίς.

— Ἀγαπᾶς πάντοτε τὸν Γότλιβ ;

— Ὄ ! ναί, κυρία βαρωνίς.

— Εἶνε πάντοτε εἰς τὸ φρούριον τοῦ Σπανδάκου ;

— Ναί, κυρία βαρωνίς καὶ ὅταν συμπληρώσῃ τὸν καιρὸν του, ὁ κορβανᾶς μου θὰ εἶνε ἴσως γεμάτος. Τότε θὰ φρονιμεύσω πλέον, θὰ φύγω ἀπὸ τὸ Παρίσι καὶ θὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν πατρίδα μας καὶ ἐκεῖ θὰ ὑπανδρευθῶμεν.

Οἱ λόγοι οὗτοι ἀπαιτοῦσι μικρὰν παρέκβασιν.

Πρὸ τινων ἐτῶν, ἀπὸ τῶν γεγονότων τούτων, ἡ Γερτρούδη ἔρτσεν κατῴκει μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτῆς τὸ παρά τὸ Βερολίνων μικρὸν χωρίον Γρύμπεργ. Ὁ κύριος ἔρτσεν ἦτο διδάσκαλος ἐν Γρύμπεργ, εἰδίασκε πολλὰ παιδιὰ, ὁ δὲ βίος ἦτο δύσκολος δι' ὅλους.

Ὅθεν πρόωρισε τὴν Γερτρούδην εἰς τὸ διδασκαλικὸν στάδιον, διότι ἦτο νοήμων ἦτο δὲ λίαν πεπαιδευμένη ἡ Γερτρούδη καὶ ὠμίλει τὴν γαλλικὴν ἐξαισιῶς.

Ἡ Γερτρούδη ἦτο μεμνηστευμένη ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν μετὰ τοῦ Γότλιβ Θούρνερ, καταλυματίου ἐν τῷ τάγματι τῶν ὀργάνων.

Μὴ τῶν ἡμερῶν ὁ Γότλιβ Θούρνερ εἰσῆλθε μεμεθυμένος εἰς τὸν στρατῶνα καὶ ἠγείρε τὴν χεῖρα κατὰ τοῦ ἐν ὑπηρεσίᾳ ἀξιωματικοῦ ἀμέσως δὲ παρεπέμφθη εἰς στρατοδικεῖον καὶ κατεδικάσθη εἰς θάνατον. Τότε ὁ ταγματάρχης ἔρμαν εὐρίσκετο ἐν Βερολίνω.

Πῶς ἄρα γε ἔμαθε τοὺς ἀρραβῶνας τοῦ Γότλιβ καὶ τῆς Γερτρούδης ;

Βεβαίως τὸ ταχυδρομεῖον ἐπρόδωκε τὸ μυστικὸν ἐπιστολῆς ἀπεχειρητιστηρίου. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ἡ Γερτρούδη ἐξητήθη ἐν Βερολίνω τῇ ἐπλήρωσαν τὰ ὁδοπορικὰ ἐξόδα, ἵνα δυνηθῇ ν' ἀποχειρητίσῃ τὸ τελευταῖον τὸν μνηστήρα αὐτῆς, ὅτε δ' ἐφθασεν εἰς Βερολίνον τῇ ἐχορηγήθη ἡ ἐλάττωσις τῆς ποινῆς τοῦ Γότλιβ ὅστις ἐμελλε νὰ ὑποστῇ τὴν ποινὴν δεκαετῶν δεσμῶν ἐν τῷ φρουρίῳ Σπανδάκου ἐπὶ τῷ ὄρω νὰ μεταβῇ αὐτὴ εἰς Παρίσιους διὰ νὰ πωλῇ ἐπὶ τῶν βουλευθάρτων ἄνθη καὶ νὰ διατελῇ εἰς τὴν διάθεσιν προσώπων τινῶν, ὧν τὰ ὀνόματα θὰ τῇ ἐφανέρουν ἀκολούθως.

Εὐνόητον ἀποδοῖται ὅτι ἀπεδέξατο, τοσοῦτω μᾶλλον, ὅσω τῇ παρείχετο ἡ ἐλπίς ὅτι ἐν τῇ περιπτώσει θὰ ἔμενον εὐχαριστημέναι ἐκ τῶν ὑπηρεσιῶν αὐτῆς, ἡ ποινὴ τοῦ Γότλιβ θὰ ἠλαττοῦτο.

Καὶ τοῦτο ἐγένετο· διότι ἀφοῦ ἠλαττώθη εἰς πέντε ἔτη, δύο μόνον τῷ ὑπελείποντο πλέον πρὸς ἔκτισιν τῆς ποινῆς καὶ πάλιν δὲ ἡ βαρωνίς δὲ Γούγκα ἐβεβαίωσεν τὴν προστατευμένην της ὅτι θὰ τῇ ἐδώρουν τὸν τελευταῖον μῆνα.

Μετὰ μικρὸν ἡ Γερτρούδη ἀπεσύρθη φέρουσα σημειώσιν τῆς κυρίας δὲ Γούγκα, δι' ἣς ὄφειλεν ὡς γνωστὸν νὰ πληρωθῇ ἀπὸ

τὸ ταμεῖον τοῦ βαρῶνου "Αγκερλακ. Μόλις δ' ἀπῆλθεν αὕτη καὶ ἡ κυρία δὲ Γούγκα ἐπίσπε τὸ ἐλατήριον ἠλεκτρικοῦ κώδωνος.

— Ὁ ταγματάρχης θὰ εἶνε κατὰ τὴν ὥραν αὐτὴν εἰς τὴν κατοικίαν του, εἶπεν ὀμιλοῦσα καθ' ἑαυτὴν. — καὶ ὁ κώδων ἀντήχησεν ἀμέσως, τὸ ἐξέχον μέρος τῆς ἐστίας κατέπεσεν, ὡς εἶδομεν ἤδη, καὶ ὁ ταγματάρχης "Ερμαν Γούντερ εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἰδιαιτέρον δωμάτιον τῆς βαρωνίδος διὰ τῆς κυρίας διόδου, ἣν γνωρίζουσιν ἤδη οἱ ἡμέτεροι ἀναγνώσται.

— Ἐχρμεν νέα ; ἠρώτησε τὴν κυρίαν δὲ Γούγκα, ἀφοῦ ἐγκριτίσειεν αὐτὴν διὰ κινήματος τῆς κεφαλῆς.

— Ναί, ἀπεκρίθη αὕτη συντόμως, ὁ Θεόδωρος Μενδῶ εὐρίσκεται εἰς Ἀγγλίαν καὶ φοβεῖται μὴ συλληφθῆ ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας.

Τὸ πρόσωπον τοῦ ταγματάρχου "Ερμαν συνωφρῶθη μεγάλως.

— Ἄ ! ἀνέκραξεν, ἀλλ' ἐὰν συλληφθῆ, ἐὰν ἀναγνωρισθῆ τίς εἶνε, τὰ πράγματα θὰ λάβουν λίαν δυσάρεστον τροπὴν.

Ἡ κυρία δὲ Γούγκα ἐσιώπη, παρακολουθοῦσα λοζῶς τὰς ἐπὶ τοῦ κεχρωματισμένου προσώπου τοῦ ταγματάρχου ἐκδηλουμένας ἐντυπώσεις.

— Εὐρίσκεται πλησίον Γάλλων... νομίζει ὅμως ὅτι παρακολουθεῖται ἐκ τοῦ πλησίον καὶ δὲν τολμᾷ νὰ κινήθῃ· ἄλλως δὲ ἰδὲ τί γράφει.

Ὑπὸ τὰς πυκνάς τοῦ ταγματάρχου ὄφρυς οἱ ὀφθαλμοὶ του προσέλαβον ἔκφρασιν σκωπτικὴν.

— Θὰ προσέξω πολὺ, ἀπεκρίθη μετὰ εἰρωνικοῦ χαιριτισμοῦ, εἶμαι πεπεισμένος ὅτι πρὸς τὴν ὑπόθεσιν αὐτοῦ τοῦ τετραπόδου Θεοδώρου εἶσθε πιστοτάτη μεταφράστρια. Ἄλλ' ἡ ἀφήγησις τῶν περιπετειῶν του παρακολουθεῖται ὑπὸ τινων φλογερῶν περικοπῶν, αἵτινες δὲν μὲ ἀφορῶσι πωσῶς.

Ἡ κυρία δὲ Γούγκα ἐγένετο καταπόρφυρος καὶ οἱ λευκοὶ αὐτῆς ὀδόντες ἐφαίνοντο ἀνὰ μέσον τῶν αἰματοέντων χειλέων, ἅτινα ἔδρανε.

Ὁ δὲ ταγματάρχης ἐσιώπησε σκεπτόμενος.

— Σεῖς μόνη δύνασθε νὰ ὑπάγετε ἐκεῖ κάτω καὶ νὰ λυτρώσετε τὸν Θεόδωρον· ἐπανακνυόμεθα εἰς σὰς καὶ σὰς παρέχμεν πληρεστάτην ἐλευθερίαν· ἀναχωρήσατε ἀμέσως διὰ τοῦ σιδηροδρόμου καὶ κάμετε τρόπον νὰ συνεννοηθῆτε μετ' αὐτοῦ. Φανερόν ὅτι πρέπει νὰ τὸν ἀποσύρωμεν ἀπὸ ἐκεῖ διὰ παντός τρόπου καὶ οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν δυνάμεθα νὰ διστασωμεν. Νὰ ἰδῆτε τὸν Μπέντωφ, τὸν πρόξενον τῆς Ρωσσίας... εἶνε ἰδικός μας. Μὴ τῷ ἐκμυστηρευθῆτε τίποτε, περιττὸν νὰ σὰς τὸ εἶπω μεταχειρισθῆτέ τον ὅμως. Μόνον ὅταν ἐπιείγῃ ἡ ἀνάγκη νὰ καταφύγετε εἰς τὸν τηλεγράφων, ἄλλως γράφετε εἰς τὴν Γερτρούδην καὶ ἐκείνη θὰ μοῦ ἐγχειρίξῃ τὰς ἐπιστολάς σας.

— Τώρα μόλις ἐξῆλθεν, αὐτὴ μοῦ ἔφερε τὴν ἐπιστολὴν τοῦ κυρίου Μενδῶ...

— Ἐλα βαρωνίς, καλὸν ταξείδιον καὶ καλὴν ἐπιτυχίαν.

Καὶ ὁ ταγματάρχης Γούντερ ἀπεσύρθη εἰς τὸ οἶκμά του ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ζουφροά διὰ τῆς ἐστίας.

αὐτῆς νεότης ἐφαιδρυνον τὰς ὀμηγύρεις. Ἀσυναίσθητως ἡ νεανὺς ἐξωκειοῦτο πρὸς τὴν παρουσίαν τοῦ Λαφρεσάνζ, ἠσθάνετο δὲ προσέτι πραγματικὴν ὑπὲρ τοῦ Φλαβιανοῦ Μωροά συμπάθειαν καὶ μόνος ὁ ἀνταποκρικὴς τοῦ «Ἐωθινοῦ Ταχυδρόμου» δὲν ἠδυνήθη, μεθ' ὅλους τοὺς ἀγῶνας αὐτοῦ, νὰ προσκτιήσῃ τὴν εὐνοίαν της.

Ἡ Βέρθα ἠσθάνετο πρὸς αὐτὸν ἀληθῆ ἀποστροφὴν, ἣν ἐν ἠδύνατο ν' ἀποκρύψῃ.

Αἱ εἰλικρινεῖς καρδίαι δὲν κατορθοῦσι ν' ἀποκρύψωσι τὰς ἐνπώσεις αὐτῶν.

Σ'.

Ἐπιτηδεύσεις καὶ φωτογραφία.

Πλήρες ἦν τὸ προσωπικὸν τοῦ περιπτέρου, ἡ κάλλιον εἰπεῖν, τοῦ Καταφυγίου τοῦ θεοῦ Φιλήμονος, ἠρέμα δ' ἐτελείετο τὸ δαψιλὲς δεῖπνον, ὅπερ παρετάθη ἐπὶ μικρὸν.

Ὁ κ. Σιωδναὶ ἦν ὀλίγον λαίμαργος καὶ ἠγάπα πρὸ πάντων ὅ,τι κατὰ συνθήκην καλεῖται ἠδονὴ τῆς τραπέζης.

Ἡ θέσις τῶν περὶ τὴν ἑαυτοῦ τράπεζαν προσώπων ἦτο πολλαχῶς ἀξία παρατηρήσεως. Ὁ μὲν Θεόδωρος Μενδῶ ἦν σύννοος, παρὰ τὰς προσπαθείας αὐτοῦ ἠδύνατο νὰ καταβάλλῃ ὅπως μετέχη τῆς ζωηρᾶς συνομιλίας, περιστρεφόμενης κυρίως εἰς τὴν μεγάλην μουσικὴν τέχνην καὶ κλίσειν τοῦ θεοῦ Φιλήμονος, δὲν ἔπαυε δὲ προσέχων τῇ Βέρθᾳ δὲ Κερμόρ, καὶ κατὰ πάσαν στιγμὴν τὸ βλέμμα του ἔλαμπεν ἄκοντος αὐτοῦ καὶ ἐφέρετο ἀμέσως ἐν ἄλλῃ ἐκφράσει ἐπὶ τοῦ Λέοντος Λαφρεσάνζ.

Ἡ ἀπαράμιλλος ὠραιότης τῆς Βέρθας ἐφαίνετο ἐμπειοῦσα αὐτῷ βαθεῖαν αἴσθησιν. Μήπως ἄλλαι σκέψεις προῦκάλουν τὴν βαρυθυμίαν αὐτοῦ ;

Ὁ Φλαβιανὸς Μωροά ἠρέσκετο σφόδρα ἐν τῷ περιπτέρῳ, ἔνθα εὐρίσκει μεγάλην φιλοξενίαν καὶ ἀπεριόριστον ἀγαθότητα τῶν οἰκοδεσποτῶν.

Ὁ διευθυντὴς τῆς ἐφημερίδος Μιχαὴλ Ζακεμαίν, οὗ ἡ συγκατάθεσις ἐζητήθη τηλεγραφικῶς, ἀπεκρίθη εἰς τὴν αἵτησιν ἀδείας ἀπουσίας, παρασχῶν ταύτην φιλοφρονέστατα.

Ὁ Λέων Λαφρεσάνζ δὲν ἠδύνατο ἀκόμη ν' ἀναχωρήσῃ, ἰδίῳ τὸ Μωροά ἐπέμεινε νὰ διαμείνῃ πλησίον του ὑπέσχετο δὲ ὡς ἀποτέλεσμα τῆς παρατεταμένης ἐν Μπράϊτπορ δεικμονῆς του σειρᾶς εὐτραπέλων ἄθρων, βεβαίως προσωρισμένων ἔκτακτον νὰ ἐμποιήσωσιν αἴσθησιν. Ἀληθῶς εἰπεῖν, ἐκτός τῆς πραγματικῆς εὐχαριστήσεως, ἣν ἠσθάνετο εὐρισκόμενος μετὰ τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, τῶν ἐνίοτε γελοίων, ἀλλ' ἀγαθωτάτων, οἵτινες τὸν ἐξένιζον, ἠσθάνετο ὑπέρτατον ἐνδιαφέρον νὰ διαμείνῃ ἐν Μπράϊτπορ.

Μόνον τὸ πρόσωπον τοῦ Θεοδώρου Μενδῶ τὸν ἐσκανδάλιζεν, ἐμάντευε δὲ μυστήριόν τι ἐν τῇ ζωῇ τοῦ ἀνθρώπου τούτου καὶ ὁ ἐκ τῆς ἀστυνομίας φόβος, ὃν δὲν ἠδύνατο ν' ἀποκρύψῃ, δὲν τῷ ἐφαίνετο τὸ παράπαν φυσικός.

Καὶ ναὶ μὲν καὶ ὁ Λαφρεσάνζ αὐτὸς ἐπετηρεῖτο πρὸς στιγμὴν ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας, ἀλλ' οὗτος βέβαιος ὢν περὶ τῆς συνειδήσεως καὶ περὶ τοῦ δικαίου του δὲν ἐστενοχωρεῖτο τὸ παράπαν.

Ἡθέλησε λοιπὸν ὁ Φλαβιανὸς νὰ διαμείνῃ ἐν Μπράϊτπορ, ὅπου ἐδίδοντο μουσικαὶ ἐσπερίδες, ἀλλ' αὐταὶ ἀπετέλουν τὸ

Μετὰ τὴν ἐξήγησιν τῆς σκηνῆς ταύτης, ἐπανερχόμεθα εἰς τὸ καταφύγιον τοῦ θεοῦ Φιλήμονος. Ἐκεῖ, ἐν τῇ γωνίᾳ ἐκείνῃ τῆς γαλλικῆς παραικίας, ὁ βίος ἦτο φαειρὸς καὶ εὐθυμὸς, ἡ δὲ ἀκτινολογία ὠραιότης τῆς Βέρθας καὶ ἡ ἀπαστράπτουσα

δυσάρεστον μέρος τοῦ πράγματος, διότι ἡ φωνὴ τῆς θείας Ἐλθίρας, ὡς καὶ αἱ παθητικαὶ τοῦ θείου Φιλήμωνος ἀναφωνήσεις, ἄς ἔπρεπε νὰ ἐπιδοκιμαζῆ, ἦσαν πράγματι φοβεραὶ.

Ἐκτὸς ὅμως τῆς ἀφορήτου ταύτης μανίας ἦσαν τόσον ἀγαθοὶ ἄνθρωποι, τόσον ἀγαθαὶ καρδίαι, ὥστε ἠδύνατο νὰ παραβλέψῃ τις τὴν υπεράγαν ὑπερβολικὴν ἁρμονίαν αὐτῶν. Καὶ ἔπειτα ἡ δεσποινὶς Βέρθα τοσοῦτον τρυφερῶς σὰς παρετήρει φαινόμενη ὅτι σὰς λέγει: «Μὴ περιγελάτε πάρα πολὺ τὴν θείαν μου.» ὥστε ἠδύνατο νὰ ὑποστῆ τις εἰς τοιαύτην θέσιν τὸ ἄσμα ἐκ τοῦ Ροβέρτου Διαβόλου ἢ τοῦ μουσικοδιδασκάλου Ροσσίνη τὴν *Συκοφαντίαν*.

Μικροῦ δεῖν ἐλησμονοῦμεν ἐκ τῆς συνοπτικῆς ταύτης περιγραφῆς αὐτὴν τὴν θείαν Ἐλθίραν.

Ἦδὺς ἦν ὁ βίος αὐτῆς, τὸ δ' αἰθέριον πνεῦμά της ἐφέρετο πανταχοῦ ἐλευθέρως. Βεβαίως εὔρισκε τὸν Λέοντα Λαφρεσάνζ ὡς ἄκρως ἕξοχον πρόσωπον, εἶχεν ὅμως καὶ ὁ Φλαβιανὸς Μωροῦ τὸ θέλημα τῶν αὐτῶν· ἐχώρει δὲ μέχρι καὶ αὐτοῦ τοῦ Θεοδώρου Μενδῶ, ὅστις ἀπησχόλει τὴν ἐρωτότροπον μανίαν τῆς ἀγαθῆς γυναικός.

Μήπως ὁ Θεόδωρος Μενδῶ, ὁ καταδεδιωγμένος καὶ προγεγραμμένος, δὲν εἶχε πᾶν ὅ,τι ἔπρεπε διὰ νὰ κάμῃ καὶ τὴν τρυφερωτέραν τῶν καρδιῶν νὰ πάλῃ;

Ἡ παροικία ἦν λοιπὸν συνηθρισμένη περὶ τὴν τράπεζαν τοῦ ἐστιατορίου, ὅτε γαλλίς θαλαμηπόλος, εἰσῆλθεν αἴφνης καὶ πρῶτον πρὸς τὸν θεῖον Φιλήμονα στραφεῖσα, καθ' ἣν εἶχεν συνήθειαν,

— Κύριε, εἶπεν, ὑπάρχει ἐκεῖ πέρα μία Γαλλίς κυρία ἢ ὅποια ζητεῖ νὰ σὰς ἴδῃ· ἰσχυρίζεται δὲ ὅτι τὸ περίπτερον ἐνοικιάζεται καὶ θέλει νὰ τὸ ἐπισκεφθῇ.

— Ἐνοικιάζεται; . . . ἐνοικιάζεται, εἶπεν ὁ θεῖος Φιλήμων, ἐνοικιάζεται μετὰ τρεῖς ἐβδομάδας· αὐτὴ ἡ κυρία ἠμπορεῖ νὰ περιμένῃ ὀλίγον ἕως ὅτου ἀποδειπνήσωμεν.

Ἐγένετο σιωπὴ. Ἐν τούτοις πάντες διετέλεσαν ἀδιάφοροι εἰς τὸ ἐπεισόδιον ἐκτὸς τοῦ Θεοδώρου Μενδῶ, ὅστις ἔβλεπε στεναγμὸν ἀνακουφίσεως.

— Θεῖέ μου, εἶπεν ἡ Βέρθα, ἥτις, ὡς γνωστόν, εἰσηκούετο πάντοτε ἐπικρατούσης τῆς γνώμης της, ἡ γυνὴ αὐτὴ εἶνε συμπατριώτις, ἡμεῖς ἔδειπνήσαμεν καὶ νομίζω ὅτι ἠμποροῦμεν νὰ ἐξέλθωμεν διὰ νὰ μὴ περιμένῃ.

Ὁ θεῖος Φιλήμων προσεκλίνατο ἢ ἀνεψιὰ του ὠμίλησε καὶ αὐτὸς δὲν εἶχε τι πλεόν νὰ πράξῃ ἢ νὰ ὑπακούσῃ.

— Ἐρωτήσατε τὸ ὄνομα αὐτῆς τῆς γυναικός, εἶπε τῆ θαλαμηπόλῳ, ἵνα φανῆ πὼς ἀνθιστάμενος.

Ἡ θαλαμηπόλος ἐπανῆλθε μετὰ μικρὸν κρατοῦσα ἐπισκεπτήριον φέρον οἰκόσημον ἐν τῇ γωνίᾳ καὶ ταινίαν βαρωνίδος μετὰ τοῦ ὀνόματος: «Βαρωνίς δὲ Γούγκα».

Ὁ θεῖος Φιλήμων ἀνετινάχθη, κίνημα δ' ἐκπλήξεως ἐποίησεν ἡ θεία Ἐλθίρα. Ἡ Βέρθα εἶδειξεν ἀδιαφορίαν, ὃ δὲ Λέων καὶ ὁ Φλαβιανὸς παρετήρησαν ἀλλήλους. Ὁ Θεόδωρος Μενδῶ δὲν ἐκινήθη ποσῶς.

Ἡ ἐκπλήξις τοῦ Φλαβιανοῦ καὶ τοῦ Λέοντος δὲν ἠδύνατο νὰ περιγραφῆ. Πῶς! ἡ βαρωνίς δὲ Γούγκα ἐν Μπραϊτπορτ! τί ἐσήμαινεν ἡ αἰφνιδίως αὐτῆ ἐμφάνησις;

Ὁ κύριος Σιωδνὰ καὶ ἡ σύζυγος αὐτοῦ ἐγνωρίζον ἐξ ὄψεως τὴν βαρωνίδα· ἐν τῷ πνεύματι αὐτῆς διεσώζετο τὸ ἔχνος τῆς ὠραιότητός της καὶ τῶν κομψῶν, ἀλλὰ παραδόξως πὼς τρό-

πων της, συνεχώρουν δὲ εὐχερῶς εἰς μίαν ξένην τὰς ἰδιοτροπίας ταύτας.

Πολλὰκις ἀπήτησαν τὴν κυρίαν δὲ Γούγκα εἰς τὸ θέατρον, εἰς μουσικὰς συμφωνίας καὶ εἰς τὸν χορὸν αὐτόν, ἐνθα ἠσθάνοντο περιεργίαν ἄμα καὶ εὐαρέσκειαν νὰ τὴν βλέπωσιν ἐκ τοῦ πλησίον καὶ νὰ τῇ ὁμιλώσιν.

— Ἄς εἰσέλθῃ εἰς τὴν αἴθουσαν, εἶπεν ἐπιτακτικῶς ὁ θεῖος Φιλήμων ἐγεθῆς ἐκ τῆς τραπέζης αὐτὸς καὶ οἱ αὐτὸν μιμηθέντες ξένοι, καὶ ἡμεῖς, κύριοι, ἄς ὑπάγωμεν νὰ δεξιωθῶμεν τὴν βαρωνίδα, ἡ Βέρθα ἔχει δίκαιον, δὲν χρεωστοῦμεν νὰ τὴν κάμωμεν νὰ περιμένῃ.

Ἡ θεία Ἐλθίρα εἰσῆλθε πρώτη εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ ἐπαίρει εἰς τὴν κυρίαν δὲ Γούγκα τὰς προσρήσεις της, ἄς ἐφύλαττε διὰ τὰς ἐπισήμους ἡμέρας· ἡ δὲ βαρωνίς ἀπεκρίθη εἰς τὸν χαιρετισμὸν τοῦτον λίαν ἐπιχαρίτως. Ὅτε ὅμως εἶδεν αὐτὴν τὸν Λαφρεσάνζ, τὸν Μωροῦ καὶ τὸν Μενδῶ, ἀφῆκε κραυγὴν ἐκπλήξεως, ἦν θαυμασίως ὑπεκρίθη.

— Ἀλλά, τῇ ἀληθείᾳ, ἀνέκραξεν, ἐδῶ δὲν εἶνε πλέον ἀγγλικὴ γῆ, εἶνε μία γωνία τῆς Γαλλίας. Τῇ ἀληθείᾳ, ἡ ἐκπλήξις αὕτη εἶνε εὐαρεστοτάτη· ἔχω τὴν εὐχαριστήσιν νὰ γνωρίζω τοὺς κυρίους αὐτούς, εἶνε πολὺ φίλοι μου.

Εἶτα δὲ στραφεῖσα πρὸς τὸν Φλαβιανόν:

— Κύριε Μωροῦ, εἶπε, φανεῖτε λοιπὸν ἄρκετὰ καλός, ὥστε νὰ μὲ παρουσιάσετε εἰς τὴν κυρίαν... ἀκολουθῶς θὰ τῇ ὑποβάλω τὰς δικαιολογίας μου διὰ τὸν ἀδιάκριτον τρόπον, διὰ τοῦ ὁποίου ἐτάραξα τὴν ὁμήγυριν.

Μετὰ δὲ τὴν διατύπωσιν ταύτην:

— Δύνασθε νὰ μοῦ εἰπῆτε, κύριοι, τί κάμνετε; Ἀγαπήτέ μου κύριε Μωροῦ, βλέπω μετ' εὐχαριστήσεως ὅτι ἀνεύρατε τὸν καλὸν φίλον σας Λαφρεσάνζ, περὶ τοῦ ὁποίου τόσον εἰσθε ἀνῆσυχος καὶ ὅτι δὲν τῷ συνέθη τίποτε δυσάρεστον.

Καθ' ὃν τρόπον ἡ ἐρασιμότης τῶν λόγων ἀπέβλεπεν ἐξ ἴσου εἰς τὸν Λέοντα καὶ εἰς τὸν Φλαβιανόν, ἕκαστος αὐτῶν ἠδύνατο νὰ πιστεύσῃ ὅτι ἡ ἐρασιμότης αὕτη ἀνεπτύσσετο ἰδιαιτάτα δι' αὐτόν.

Ἡ βαρωνίς μετὰ τοὺς λόγους τούτους ἐπανῆλθεν ἀμέσως πρὸς τὴν κ. Σιωδνὰ. Ἐκ πρώτης ὄψεως ἐνόησεν ὅτι ἡ θεία Ἐλθίρα πολὺ ἀπεῖχε τοῦ νὰ φρονῆ ὅτι εἶνε ὠραία καὶ ὅτι ἀρέσκει, πολλοῦ γε καὶ δεῖ· διὸ δεῖξασα τὴν Βέρθαν διὰ βλέμματος εἶπεν ἡμιφώνως στραφεῖσα τῇ κ. Σιωδνὰ,

— Ἡ νεωτέρα σας ἀδελφὴ εἶνε βεβαίως ἡ χαριτόδωτος αὐτὴ νέα; ἠρώτησε.

Ἡ θεία Ἐλθίρα ἠρυθρίασεν ἐξ εὐαρεσκειᾶς ὅσον δὲ ἀπότομος καὶ ἂν ἦτο ἡ φιλοφροσύνη ἠγγισεν αὐτὴν εἰς τὴν καρδίαν.

— Εἶνε ἀνεψιὰ μου, ἡ δεσποινὶς Βέρθα δὲ Κερμόρ, ἀπεκρίθη ἀκκίζουμένη, σχεδὸν κόρη μας.

Ἡ Βέρθα πλησιάζασα προσεκλίνατο.

Καὶ αὕτη δὲ ἄκουσα κατεβέλετο ὑπὸ τῆς παρουσίας τῆς βαρωνίδος· ἐν πρώτοις τῇ ἐφαίνετο ὠραία καὶ ἐξαίρετος καὶ ἐθαύμασε τὴν ἐξαισίαν ὁδοπορικὴν ἐνδυμασίαν αὐτῆς, περὶ πλεόν δὲ ἡ κ. δὲ Γούγκα, ἥτις ἠπίστατο νὰ καταμαγεύῃ τοὺς πλησιάζοντας αὐτὴν, τὴν παρετήρει τοσοῦτον ἐρασιμῶς, ὥστε ἠσθάνετο ἑαυτὴν κατεχομένην ὑπὸ αἰσθήματος ὁμοιάζοντος πρὸς συμπάθειαν.

Ἐκάθησαν καὶ ὁ θεῖος Φιλήμων ἤρχισε τὴν συνομιλίαν.

— Κυρία βαρωνίς, εἶπε, κατὰ τί δύναμαι νὰ φανῶ πρὸς ὑμᾶς χρήσιμος ; Θέλετε νὰ ἐνοικιάσετε τὸ περίπτερον αὐτό, ὡς μοὶ εἶπεν ἡ θαλαμηπόλος μου ;

— "Ω ! ναί, καὶ τὸ βλέμμα τῆς κυρίας δὲ Γούγκα ἐστράφη εὐθὺ πρὸς τὸν Λαφρεσάνζ καὶ τὸν Μωροά. Ἐπεθύμουν ἀγαπητὴ κύριε, νὰ ἐνοικιάσω μίαν οἰκίαν δι' ὀλίγας ἐβδομάδας ἐπὶ τῆς Ἀγγλικῆς παραλίας· ἀποστρέφομαι τὰ δωματῖα καὶ τὰ ἰδιαίτερα δώματα τῶν ξενοδοχείων· δὲν εὗρον καταλλήλα οὔτε εἰς Πιὺλ, οὔτε εἰς Οὐάρεχαμ, οὔτε εἰς Βεϋμούθην, οὔτε εἰς Μελομόβην καὶ ἀπεφάσισα νὰ ἔλθω ἐδῶ.

Ἐνῶ ἡ κυρία δὲ Γούγκα ἀπηθίμει τοὺς σταθμοὺς τῶν λουτρῶν, οὗς ἐβεβαίωσεν ὅτι διήλθεν, οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Φλαβιανοῦ Μωροά διὰ τῶν διόπτρων του προσηλώθησαν ἐπ' αὐτῆς.

Προσεῖχε πάντοτε ὁ νοὺς τοῦ Φλαβιανοῦ, διαποροῦντος ὅποιον ἄρα γε εἶχε συμφέρον ἡ βαρωνίς ν' ἀποκρίπτῃ τὴν ἀλήθειαν, διότι, ὡς ἐνθυμούμεθα, εἶδε τὴν κ. δὲ Γούγκα ὅταν ἀπῆρχετο ἐκ Παρισίων καὶ ἐπαίθετο ὅτι ἔκτοτε μέχρι τῆς ὥρας ἐκείνης δὲν ἠδύνατο νὰ ἔχη τὸν ἀπαιτούμενον ὕλικὸν καιρὸν ἵνα ἐπισκεφθῇ πάντα ἐκεῖνα τὰ μέρη.

Ἡ κ. δὲ Γούγκα ἐξηκολούθει ὀμιλοῦσα, ἐφάνη δὲ λίαν στενοχωρηθεῖσα ὅτε ἔμαθε παρὰ τοῦ θείου Φιλῆμονος ὅτι τὸ περίπτερον ἐνοικιάζετο μόνον ἀπὸ τοῦ ἐπόμενου μηνός, ὅτε αὕτη ὄφειλε νὰ ἦν ἐν Παρισίοις, δὲν ἐπεθύμει δὲ βεβαίως νὰ παρατείνῃ ἐπὶ τοσοῦτον τὴν ἐν Ἀγγλίᾳ διαμονὴν αὐτῆς.

Ὁ θεῖος Φιλῆμων ἦτο δυσηρεστημένος· ἐπεθύμει νὰ κρατήσῃ τὴν κυρίαν δὲ Γούγκα ἐν Μπράιτπορ ... ἐν πρώτοις καὶ αὐτὸς ἦτο νῦν καταμαγευμένος, ἔπειτα δὲ ὑπελόγιζεν ἤδη ὁ ξενότροπος ὅτι θὰ ἦτο μία τῶν εὐαρεστοτάτων γνωριμιῶν, ἣν θὰ εἶχεν ἐν Πικρισίαις ... ἡ βαρωνίς εἶχεν ὠραίαν συναναστροφὴν, ἐδέχετο πολλοὺς καλλιτέχνας, ἐφημεριδογράφους καὶ ὑπομνηματιστάς ! Ὅποια δόξα ἐὰν κατῴρθου νὰ ψάλλῃ ἡ θεία Ἐλβίρα ἐνώπιον τοιοῦτου ἐκλεκτοῦ ἀκροατηρίου !

— Μοῦ ἐπιτρέπετε μίαν ἀδιακρισίαν, κυρία ; Τί θὰ κάμετε ... δὲν θὰ προχωρήσετε μέχρι τοῦ ἄκρου τῆς Ἀγγλίας ; ...

Ἡ κ. δὲ Γούγκα ἀνεκᾶγχασεν.

— Ὅχι, νομίζω ... θὰ ἐπιστρέψω δυσηρεστημένη.

— "Ω ! ἀνέκραξεν ὁ κ. Σιωδναὶ ἀνασκιρτήσας, δὲν θ' ἀπέλθετε ἀμέσως ...

Ἐν τούτοις τῇ φραξ̄ αὐτῇ, μεθ' ὅλην τὴν προθυμίαν του, τῷ ἦτο ἀδύνατον νὰ χορηγήσῃ φιλοξενίαν εἰς τὴν βαρωνίδα δὲ Γούγκα, διότι τὸ περίπτερον ἦτο πλήρες.

Ὁ θεῖος Φιλῆμων ἠγγυήθη ὑπὲρ τοῦ Λαφρεσάνζ, ἔκρυπτε δὲ τὸν Θεόδωρον Μενδῶ, καὶ οὐδ' ἐλαχίστη τῷ ἔμενε γωνία, ἵνα διαθέσῃ τῇ βαρωνίδι, ἐκτὸς μόνον ἐὰν τοὺς ἔρριπτε πάντας εἰς τὸν ὁρόμον καὶ τοῦτο δὲν ἠδύνατο νὰ τὸ πράξῃ, διότι οἱ νόμοι καὶ τῆς στοιχειωδестаτῆς φιλοξενίας τὸν ἀπέτρεπον. Ἦν ὅμως στενοκέφαλος ὁ ἀγαθὸς ἀνὴρ καὶ δὲν ἀπεμακρύνετο τῆς ἰδέας του.

— Κυρία βαρωνίς, ἐπανελάθε μετὰ μικρὸν, δὲν θ' ἀπέλθετε τοιοῦτοτρόπως, δὲν ἀνέχομαι νὰ ὑποστῆτε καὶ πάλιν τοὺς μύχθους μακροῦ ταξειδίου. Δυστυχῶς τὸ «Καταφύγιον» — ἐβάπτισα τοιοῦτοτρόπως τὸ περίπτερον, ἐπειδὴ χρησιμεύει ὡς ἄσυλον τῶν ψευδοσυνωμοτῶν μας — εἶνε πλήρες καὶ πρὸς μεγάλην μου ἀπελπισίαν δὲν δύναμαι νὰ σᾶς χορηγήσω ἄνετον φιλοξενίαν· ἀλλ' ἐὰν ἀρκεῖσθε διὰ μίαν νύκτα ... εἰς ἰδιαίτερον

διαμέρισμα ξενοδοχείου, τὸ ὅποιον βεβαίως εἶνε ἀνάξιον ὑμῶν ... τὴν ἡμέραν καὶ ἡ μικρὰ μου κατοικία, οἱ ἰδικοί μου καὶ ἐγὼ θὰ εἴμεθα εἰς τὴν διάθεσίν σας.

Ὁ ἐξαίρετος ἀνὴρ προσέφερεν ὅ,τι εἶχεν, ἐνόουν δὲ ὅτι τὸ προσέφερεν ἐξ ὅλης καρδίας.

Σκῶμμα ἔλαμψεν ἀστραπιαίως εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς βαρωνίδος.

— Τί ἀφελῆς ἄνθρωπος, ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν.

Κατ' οὐσίαν ἡ βαρωνίς ἐπεθύμει νὰ μείνῃ ἐφ' ὅσον ἀπητεῖτο τοῦτο ἀκριβῶς πρὸς διακανόνισιν μερικῶν ὑποθέσεων ... ἃς ἡμεῖς γνωρίζομεν, ἐδυσκολεύετο ὅμως, δὲν ἐτόλμα νὰ δεχθῇ ... τόση ἀδιακρισία ... δὲν ἦτο δυνατόν ... νὰ ἐπιβαρύνῃ τοιοῦτοτρόπως ἀνθρώπους, οἵτινες δὲν ἔχουσι κἂν τὴν τιμὴν νὰ γνωρίζωσι ...

Οὕτω δ' ὀμιλοῦσα ἐξήταξε τοὺς πρὸ αὐτῆς εὐρισμένους, ἐνώπιον τῶν ὁποίων ὑπεκρίνετο θαυμασίως, καὶ ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς πάντων, ἐκτὸς τῶν τοῦ Θεοδώρου Μενδῶ, οἵτινες ἀπέφευγον νὰ τὴν παρατηρήσωσι, τὸν αὐτὸν ἀνεγίνωσκε πόθον τοῦ νὰ τὴν ἴδωσι παραδεχομένην τὴν αὐθόρμητον πρότασιν τοῦ θείου Φιλῆμονος.

Ἡ θεία Ἐλβίρα ἦτο ὑπερχαρῆς ὅτι ἐμελλε νὰ παραμείνῃ εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ἡ ξένης· καὶ ἡ Βέρθα ὡσαύτως, ἥτις θὰ ἐθλίβετο ἐὰν ἀπῆρχετο ταχέως.

Ὁ Φλαβιανὸς Μωροά ἀπηθίμει τῇ βαρωνίδι· ἄφωνον παράκλησιν, ὃ δὲ Λαφρεσάνζ συνήνου τὴν ἑαυτοῦ.

— Μείνατε, εἶπε τὸ τελευταῖον ἐπιμείνας ὁ θεῖος Φιλῆμων, μείνατε, σᾶς καθικετεύω, κυρία βαρωνίς, διότι καὶ εὐτυχεῖς θὰ μᾶς καταστήσετε καὶ εἰς ἐμὲ θὰ κάμετε ἀτομικὴν χάριν.

— Εἰς ὑμᾶς, κύριε ;

Καὶ ἡ κυρία δὲ Γούγκα κατάπληκτος προσέβλεψεν αὐτόν.

— Ναί, εἰς ἐμὲ, κυρία. Αἱ ἐφημερίδες, αἱ ὁποῖαι κάμνουσιν συχνάκις λόγον περὶ ὑμῶν ...

— Μοὶ περιποιοῦσι μεγάλην τιμὴν.

— Αἱ ἐφημερίδες μᾶς ἐπληροφόρησαν ὡς πρὸς τὰς καλλιτεχνικὰς διαθέσεις σας, εἰς δὲ τὰς συναναστροφὰς σας ἔρχονται ὅλοι αἱ ἐπισημότητες ...

— Ἀληθῶς, ἀνταπήντησεν ἡ κυρία δὲ Γούγκα, καλλιεργοῦμεν εἰς τὴν οἰκίαν μου περιπαθῶς τὴν μουσικὴν.

— Ἄ ! ἄ ! τὸ ὁμολογεῖτε, κυρία ! ... Λοιπόν, κυρία, ἐὰν στέρξετε νὰ μείνετε πλησίον μας ... δὲν θὰ χάσετε ματαίως τὸν καιρὸν σας, διότι θὰ σᾶς κάμω ν' ἀκούσετε ...

— Φιλῆμον ! ἀνέκραξεν ἡ κυρία Σιωδναὶ.

— Κάτι θαυμάσιον ! ἐξηκολούθησεν εἰπὼν ὁ ἀδιόρθωτος φλύαρος, κάτι θαυμάσιον !

— Φιλῆμον ! ἀνέκραξε βικιότερον ἡ κυρία Σιωδναὶ, ἥτις, μεθ' ὅλας τὰς ἰδιοτροπίαις καὶ τὴν γυναικείαν αὐτῆς φύσιν, ἀπεκαλυπτε τὸ γελοῖον μέρος τοῦ πράγματος.

— Θεῖέ μου ! προσέθηκεν ἡ Βέρθα συσπᾶσασα τὰς ὠραίας αὐτῆς ὄφρυς.

— Καλά, σιωπῶ, ἐπειδὴ ὅλοι καὶ αὐτὰ τὰ παιδία μου κλείουσι τὸ στόμα· σιωπῶ, ἀλλ' ἐγὼ ἐπιμένω εἰς ἐκεῖνο τὸ ὅποιον εἶπα.

— Βαρωνίς, ὑπέλαθεν αἴφνης ὁ Θεόδωρος Μενδῶ ἐν μέσῳ τῆς σιωπῆς, ὁ κύριος Σιωδναὶ θέλει νὰ σᾶς εἴπῃ ὅτι ἡ σύζυγός του ἔχει πρώτην ἀνθυψιφώνου φωνήν, ἀπαράμιλλον !

Ἡ Βέρθα προσέβλεψε ψυχρῶς καὶ ὀργίλως τὸν ἐφημεριδογράφον, διότι κατενόει ἢ νεάνης ὅτι περιεφρονοῦντο ἀγαπητὰ αὐτῇ πρόσωπα.

Ἡ βαρωνίς ἐπωφελήθη, ὡς εὐνόητον, τῆς περιστάσεως.

— Μένω λοιπόν, ἀγαπητέ κύριε, ἀνέκραξε, μένω. . . διὰ ν' ἀκούσω καλὴν μουσικὴν, εἶμαι ἱκανὴ νὰ διανύσω πολὺν ὄρμον... Τόσῳ τὸ χειρότερον διὰ σᾶς.

Καὶ τὴν ψυχρότητα τῆς πρώτης συναντήσεως διεδέξατο ταχέως μεγίστη οικειότης.

Προτοῦ ἀπέλθωσιν εἰς τὰ ἐν τῇ παραλίᾳ λουτρά, ὡς συνείθιζον καθ' ἑκάστην νὰ πράττωσιν, ἐκτός βεβαίως τοῦ Θεοδώρου Μενδῶ, ὅστις δὲν ἐξήρχετο διόλου, χρησιμοποιοῦν τὸν κайρόν του εἰς τὸ γράφειν, περιεπάτησαν ἐν τῷ κήπῳ τοῦ περιπέτερου, ὅστις ἐφαίνετο ὡς μικρὸς παράδεισος.

Ἡ κυρία δὲ Γούγκα ὄφειλε κατὰ πρῶτον νὰ ἐξηγήσῃ τῷ Φλαβιανῷ Μωρῶ τὸ ὑποτιθέμενον αἴτιον τῆς εἰς Μπραϊτπορ ἀφίξεώς αὐτῆς, διενόηθη δὲ προσέτι νὰ ἐπιλάβηται τῆς εὐκαιρίας, ὅπως πλησιάσῃ πρὸς τὸν Λαφρεσάνζ.

Γυναικίαις τινες εἶνε ἀληθῆ ἀρπακτικὰ ὄρνεα... ἡ δὲ δυνατὴ ἢ πιθανὴ εὐδαιμονία τῶν ἄλλων, ἀρκεῖ νὰ ὑπεκκλύσῃ τὴν πλεονεξίαν αὐτῶν· καὶ ἐπειδὴ ἡ ἀπαράμιλλος ὠριότης τῆς Βέρθας τὴν ἐτάρασσε, δὲν θὰ ὑπῆρχεν ἀρὰ γε θρίαμβος δι' αὐτὴν νὰ ὑποκλέψῃ τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ νέου, ν' ἀποσπάσῃ ἀπὸ τῆς νέας τὸν Λαφρεσάνζ, πρὸς ὃν ἤρχιζε προφανῶς νὰ αἰσθάνηται τὴν τρυφεράν ἐκείνην συμπάθειαν, ἣτις σχεδὸν πάντοτε ἐστὶν ὁ πρόδρομος τοῦ ἔρωτος :

Καὶ ἐπειτα—ὁ ταγματάρχης Ἐρμαν τῇ τὸ εἶπε φανερά, — ἠσθάνετο σφοδρὰν ἔλξιν αὐτῇ αὐτῇ πρὸς τὸν Λέοντα Λαφρεσάνζ. . . Ὡστε τὰ πάντα συνετέλουν εἰς τὸ ν' ἀρξῆται τῆς πάλης.

Ἄλλὰ πρὸ τῶν ὑποθέσεων τῆς καρδίας ἦσαν ἐπιείγουσαι αἱ σπουδαῖαι ὑποθέσεις, καὶ τούτου ἕνεκεν ἤρξατο ἀπὸ τοῦ Φλαβιανοῦ Μωρῶ !

Ἐπειδὴ δ' ἐν τῷ ἔργῳ, ὅπερ ἐπέδωκεν ἐπὶ τοῦ παρόντος καὶ ὅπερ ἀπρόοπτόν τι γεγονός ἐμελλε νὰ περιπλέξῃ παραδόξως, ἐφοβεῖτο τὴν ψυχρὰν διορατικότητα τοῦ Φλαβιανοῦ, ἤρξατο ἀπὸ τούτου—τὸν Λαφρεσάνζ εὐκόλως θὰ ἐπειθε, διότι ἡ ἐλαφρότης τοῦ πνεύματος τούτου καθίστα αὐτὸν ὑποχείριον—τὸν Φλαβιανὸν ὅμως, καὶ περ ἐρωμένων αὐτῆς, ἐθεώρει ἐπιφοβὸν ἀντίπαλον.

Κατὰ τὸν περίπατον ἐνευσεν ἀδιόρατως πρὸς τὸν Θεόδωρον Μενδῶ, δεῖξασα αὐτῷ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὸν κύριον καὶ τὴν κυρίαν Σιδωναί.

Ὁ Θεόδωρος ἐνόησέ θαυμάσια καὶ περιπλέξας τὸ ἀνδρόγυνον ἐν μουσικῇ συζητήσει, προηγήθη κατὰ τι τῶν λοιπῶν.

Ἐπειδὴ δ' ὁ Λαφρεσάνζ ἐπεθύμει ὀλιγόλεπτον συνομιλίαν μετὰ τῆς Βέρθας, ἀφῆκαν ἀμφοτέροι τὸν Φλαβιανὸν καὶ τὴν κυρίαν δὲ Γούγκα νὰ προχωρήσουν ὀλίγον. Τούτο ἐπεθύμει καὶ ἡ βαρωνίς καὶ ἐπειδὴ ὁ χρόνος ἐπέιγε :

— Στοιχηματίζω, ἀγαπητέ μου Μωρῶ, τῷ εἶπε, ἄνευ προσομιλίαν, ὅτι κατὰ στενωχωρεῖσθε ἀπὸ τῆς ἀπιθάνου ἐμφανισώσ μου εἰς τὸ μέρος αὐτὸ καὶ ζητεῖτε ν' ἀνακαλύψετε τὴν αἰτίαν τῆς ἀφίξεώς μου.

— Τ' ὁμολογῶ, βαρωνίς, ἀπήντησεν ὁ Φλαβιανὸς προσβλέπων τὴν κυρίαν δὲ Γούγκα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς. Ναι, ὑπάρχει πρόβλημα, τὸ ὅποιον δὲν θὰ δυσηρεστοῦμην νὰ λύσω. Μή-

πως σᾶς γνωρίζουν; μήπως δύνανται νὰ σᾶς γνωφίσουν;

— Εἰς ποῖον τὰ λέγετε αὐτά, ἀγαπητέ μου; διέκοψε μετὰ παιδιᾶς, οὐδ' ἐγὼ αὐτῇ γνωρίζω τὸν ἑαυτὸν μου.

— Μὴ γελάτε, διότι γνωρίζετε κάλλιστα τὸ αἶσθημα, τὸ ὅποιον πάσῃ δυνάμει πολεμῶ, τὸ ὅποιον παντὶ σθένει προσπαθῶ ν' ἀποσπάσω ἀπὸ τῆς καρδίας μου.

— Δὲν εἶνε τοῦτο ἐρωτικόν.

— Ὡ! ἐρωτικόν! Ἐὰν ἀπλῶς περὶ ἐρωτικοῦ πράγματος ἐπρόκειτο, δὲν θὰ ἐπτοοῦμην διόλου αἰσθανομαι ὅμως καὶ μαντεύω ὅτι εἴσθε ἐπικινδυνωδεστάτη γυνή, σφίγξ ἐρασμίας ἄμα καὶ φοβερά.

— Σφίγξ! ἀπεκρίθη ἐκείνη ἀποφεύγουσα τὸ σοβαρὸν τῆς συζητήσεως, μὲ γυναικειαν κεφαλὴν εἰς σῶμα λέοντος.

— Θὰ ἔχετε τὴν δύναμιν, ἴσως δὲ καὶ τὴν ἀγριότητα. . .

— Καλὰ, καλὰ, παρὰ πολὺ προχωρεῖτε βλέπω. Ἄς ὑποθέσωμεν ὅτι ἦλθον ἐδῶ διὰ νὰ καταδιώξω ἕνα δημοσιογράφον, ὀνόματι Φλαβιανὸν Μωρῶ καὶ ὅτι ἀντὶ νὰ θελήσω νὰ γνωρισθῇ ἡ ἀληθὴς αἰτία τοῦ εἰς Ἀγγλίαν ταξιδίου μου, ἡ ὅποια μοὶ φαίνεται ἀρκετὰ ἀπιθάνος, εἶμαι ἀληθὴς σφίγξ μὲ κεφαλὴν γυναικίαν καὶ μὲ σῶμα λέοντος, ἡ ὅποια ζητεῖ μόνον αἷμα νὰ πῆχῃ μέχρι τελευταίας ρανίδος καὶ κορεσθῇ ἐκ τῶν ἀσπαιρουσῶν σαρκῶν. . .

Ὁ Φλαβιανὸς ἐκίνει τὴν κεφαλὴν.

— Δὲν σᾶς φαίνονται, ἐπανέλαβεν αὐτῇ, ὅζαις οἱ ὄνυχές μου καὶ ὅτι εἶνε ἱκανοὶ νὰ σᾶς σπαράξωσιν, ὅτι δὲ οἱ ὀδόντες μου εἶνε μακροὶ καὶ αἰχμηροὶ :

Καὶ ἐκαστείλασα τὰ ἐρυθρὰ αὐτῆς χεῖλη εἶδειξε τοὺς ὠραίους μαργαριτωδεις αὐτῆς ὀδόντας.

Ὁ Φλαβιανὸς ἐσκέφθη ἐπὶ μικρόν, παρεδέχετο δὲ κατὰ διάνοιαν ὅτι ἡ γυνὴ αὐτῇ τῷ ἀπέκρυπτε τὴν ἀλήθειαν.

— Ἦλθατε τάχα ἐδῶ, εἰς τὴν Ἀγγλίαν, διὰ νὰ μὲ ἰδῆτε, ἀνέκραξεν ἐπὶ τέλους.

— Ἐγὼ δὲν εἶπα τίποτε ἀπ' αὐτά, ἀνταπήνητησεν εἰσθε, βλέπω, ἄκριτος καὶ φίλαυτος. . . πιστεύσατε ὅ,τι θέλετε. . . ὅ,τι σᾶς ἀρέσῃ νὰ πιστεύσετε. Κ' ἐγὼ ἤμποροῦσα νὰ παραδεχθῶ ὅτι παρηκολοθήσατε τὸν Λαφρεσάνζ, διότι ὑπῆρχεν ἀφορμὴ ἡ ἐρασμία αὐτῇ κόρη, ἡ ὅποια συνομιλεῖ μετ' αὐτοῦ.

Πιστεύσατε ὅ,τι θέλετε, σᾶς τὸ ἐπαναλαμβάνω. . . Ἐχῶ μεγάλην διάθεσιν ν' ἀπέλθω, ἀπόψε μάλιστα, διὰ νὰ σᾶς μᾶθω. . .

Ἡ βαρωνίς προσεποιήθη ἀγανάκτησιν καὶ ἐπληξεν τὴν ἄμμον τῆς δεινῶς τοιχίας διὰ τοῦ ἀλεξηλίου τῆς.

— Τῇ ἀληθείᾳ πρέπει νὰ παύσῃ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, ἐπανέλαβεν ὁμιλοῦσα πρὸς ἑαυτήν. Μοῦ ἦλθεν εἰς τὸν νοῦν μωρὰ ἰδέα, φαντασιώδης, καὶ νομιζῶ. . . ὁ Θεὸς νὰ με συγχωρήσῃ, ὅτι μὲ κατηγοροῦν, ὅτι μὲ ὑποπτεύουν. . . διατί; διατυπώσατε τοῦλάχιστον μίαν κατηγορίαν. . . Ἐγὼ νὰ εἶμαι μυστηριώδης πλάσμα! ἀφοῦ ὅλος ὁ βίος μου παρέρχεται ἀναφανδὸν ἐν μέσῳ τοῦ πλήθους! Ζαλιζομαι ἐν μέσῳ τοῦ θορύβου διὰ νὰ κάμω τὸν ἑαυτὸν μου νὰ πιστεύσῃ ὅτι διασκεδάζω. . . Δὲν ἤξευρω μάλιστα ἐὰν ἔχω καρδίαν. . . διότι οὐδέποτε ἠγάπησα! ἠγάπησα! ὦ τοῦ ἱεροῦ καὶ θείου τούτου πράγματος. Καὶ καθ' ἣν ἡμέραν νομιζῶ ὅτι μέλλει νὰ πάλλῃ ἡ καρδία αὐτῇ, καθ' ἣν ἐκπληκτὸς καὶ ἐντρομος μάλιστα ἀκούω. . . ἐκεῖνος τὸν ὅποιον. . . πρῶτος μοὶ λέγει, ἐκεῖνος διὰ τὸν ὅποιον. . . μ' ἐρωτᾷ : «τί ἦλθατε ἐδῶ νὰ κάμετε ;»

Ἡ βαρωνίς ἀνέπνευσε θορυβωδῶς, μετὰ τὴν ὁρμὴν ταύτην

τὴν πλήρη ἀποσιωπήσεων ἔν' ἀναπνεύσει καὶ ἔθηκε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ στήθους, ὡς εἰ ἤθελε ν' ἀποπνίξῃ τοὺς βιαιούς τῆς καρδίας πλμύους ὄθησε δὲ μάλιστα ἡ πανοῦργος τὴν μιμικὴν μέχρι τοῦ ν' ἀπομάξῃ ἀπὸ τοῦ κανθοῦ τοῦ ὀφθαλμοῦ ἀνυπαρκτον δάκρυ.

Ὁ Φλαβιανὸς ὡς νέος ἐρωτύλος ὤφειλε νὰ ὑποκύψῃ εἰς τὸ παιγνίδιον τοῦτο.

— Συγχωρήσατέ με, τῆ εἶπε μετὰ φωνῆς προδιδούσης τόνον εἰλικρινῆ, συγχωρήσατέ με ἂν σὰς προσέβαλον· ἀλλὰ τρέμω καὶ ἐγώ, διότι αἰσθάνομαι τὸν ἐκυτόν μου ἐλκόμενον πρὸς ὑμᾶς...

— Καὶ ἐγώ, ἀπεκρίθη ὑπεροπτικῶς, νομίζετε ταχὺ ὅτι δὲν τρέμω!

— Ἄς ἀγαπήσωμεν, τῆ εἶπε τείνας αὐτῇ τὴν χεῖρα.

Ἡ βαρωνίς ἔλαθεν αὐτὴν καὶ τὴν ἔθλιψε μετὰ μικρὸν εἰσταγμόν.

— Πολὺ καλὰ, τὸ ἐπιθυμῶ, εἶπε διότι δὲν εἶμαι μνησικακος, ἀλλὰ διατὶ τόσον ἐλαφρῶς μοι λέγετε μόνον σκληρὰ πράγματα;

Ἐμειδίασε δὲ τότε μειδιάμα μαγευτικὸν ψιθυρίσασα:

— Μὲ εἶπατε σφιγγα! Προσέξατε μὴ ἡ σφιγξ αὕτη ἀποβῆ ποτὲ εἰς ὑμᾶς Χίμιρινα.

Καὶ ἀπειλήσασα αὐτὸν διὰ τοῦ δακτύλου προσέθηκε,

— Καὶ θὰ πταίετε τότε σεῖς.

Ὁ Φλαβιανὸς Μωροῦ ἠττήθη, λαθῶν δὲ τὸν ἀπειλοῦντα αὐτὸν δάκτυλον ἐπέθηκεν ἐπὶ τοῦ καρποῦ τῆς χειρὸς παρατεταμένον φίλημα.

Ἡ συγχώρησις τῷ ἐδόθη.

Ὁ Φλαβιανὸς ἐγένετο ἡρεμώτερος.

Ἡ κ. δὲ Γούγκα διὰ τοῦ ἄκρου τοῦ ἀλεξηλίου τῷ εἶδειξε τοὺς περιπατοῦντας, ὅτινες προηγούντο αὐτῶν καὶ ἠδύναντο πιθανῶς νὰ ἐπιστρέψωσι.

— Μοῦ ἐπιτρέπετε, τὴν ἠρώτησε τότε ὁ Φλαβιανὸς, νὰ σὰς ἐρωτήσω περὶ τοῦ συναδέλφου αὐτοῦ τοῦ «Ἐωθινοῦ Ταχυδρόμου», τὸν ὅποιον εἶδον, νομίζω, εἰς τὴν οἰκίαν σας; τί πρᾶγμα εἶνε ὁ ἄνθρωπος αὐτός; γνωρίζετε ὅτι δὲν τὸν πιάνει δόλιον τὸ μάτι μου· ἔχει δόλιον βλέμμα καὶ πανοῦργον φυσιογνωμίαν. Διατὶ κρύπτεται; διατὶ δὲν ζητεῖ τὴν προστασίαν τοῦ αὐστριακοῦ προξένου;

— Ἄ! ἐσκέφθη ἡ βαρωνίς σφιγγουσα τοὺς ὀδόντας, ἅς κρατηθῶμεν καλὰ, εἶνε ὀλιγώτερον ἀφελῆς ἢ ὅσον τὸν ὑπέθετον.

Αἶφνης δ' ἡ βαρωνίς μετέβλεψε τόνον φωνῆς, ἀφῆκε πλέον τὰς ἐπιτηδεύσεις· μόλαταῦτα ἡ φωνὴ τῆς κατέστη τραχεῖα καὶ σχεδὸν βραγχνή.

— Ἄλλ' ἀγαπητὴ Μωροῦ, ὑπέλαθεν, ἐνῶ ἀπήστραπτον αἶφνης οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς, θὰ σὰς παρατηρήσω ὅτι μὲ πιέζετε πολὺ μὲ τὰς ἐρωτήσεις σας. Τὰ βάλλετε μαζῇ μου δι' ἓνα βιενναῖον ἀνταποκριτὴν, ἂν δὲ καὶ μὲ ἐκπλήσσει μεγάλως ἡ ἐρώτησίς σας, θὰ σὰς ἀποκριθῶ ὅτι γνωρίζω περὶ τοῦ κυρίου Μενδῶ, ὀλίγα πράγματα ἄλλως... Ἐρχεται εἰς τὴν οἰκίαν μου...

Ὁ Φλαβιανὸς ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Ναί, ἐπανελάθε, γνωρίζω τί θὰ μοῦ εἰπῆτε, σὰς τὸν ἐπαρουσίασεν ἐκεῖνος ὁ φανερός Πίγμαν, ὁ Γερμανὸς κατὰσκοπος.

— Ἄ! παντοῦ βλέπετε κατασκόπους, ἀληθῶς δὲ ἀξιοθρήνητος εἶνε ἡ μανία αὕτη καὶ πρέπει νὰ τὴν θεραπεύσετε.

— Βλέπω τοιοῦτους, διότι πανταχοῦ ὑπάρχουσι τοιοῦτοι καὶ περισσότεροι μάλιστα ἀφ' ὅσους βλέπω.

Ἡ κ. δὲ Γούγκα ἀνεχάρισεν αὐτὸν θέσασα τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ βραχίονός του.

— Ἀγαπητὴ μου, ἀγαπάτε τὴν πατρίδα σας, πολὺ καλά, καὶ ἐγὼ ἀγαπῶ πολὺ τὴν Γαλλίαν, ἂν καὶ δὲν εἶμαι Γαλλίς, δὲν ἐπιταί ὅμως ἐκ τούτου ὅτι δύνασθε νὰ καταγορῆτε παντὰ ἐπὶ κατασκοπεῖα ἢ τοῦλάχιστον νὰ ὑποπτεύετε τοὺς περιστοιχίζοντας ὑμᾶς. Τίς οἶδεν, ἐὰν δὲν ὑποπτευθῆτε καὶ ἐμένα! Ἐὰν δὲ εἶνε ἀκριβὲς αὐτό, καὶ δὲν πιστεύω ν' ἀπατώμαι, διότι πολλάκις ἀνέγνωσα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς σας δυσπιστίαν, σὰς προειδοποιῶ νὰ μὲ ἀπαλλάξετε τῆς ὑπονοίας ταύτης, διότι ἄλλως οὐδέποτε θὰ σὰς τὸ συγχωρήσω. Δέχομαι εἰς τὴν οἰκίαν μου ἄνθρώπους παντός τόπου, καὶ ἐπειδὴ μοῦ ἀρέσει αὐτὸ πολὺ, διὰ τοῦτο καὶ τὸ ἐξακολουθῶ. Ἰδοὺ δὲ διατὶ βλέπει κανεὶς εἰς τὴν οἰκίαν μου Πίγμαν, καὶ ἄλλους πάσης ἐθνικότητος, οὐδέποτε ὅμως ἐδέχθη εἰς τὴν οἰκίαν μου ἀγρίους ἄνθρώπους καὶ αὐτὸ μὲ λυπεῖ, ἂν καὶ ἐνίστε ἀναπληροῖτε ἐξαίρετα τὴν θέσιν τοῦ ἀγρίου.

— Ἄ! βαρωνίς! βαρωνίς! ἀνέκραξεν ὁ Μωροῦ γελῶν, ἀστείζεσθε... Τί τὰ θέλετε; ὅσα καὶ ἂν εἶπατε αὐτός ὁ Μενδῶ μὲ σκανδαλίζει... Διατὶ κρύπτεται;

— Μήπως ταχὺ τὸ ἤξεύρω ἐγώ; Αὐτὸς ὁ ἀρχθὸς κύριος Σιδωνί ὑπακινήθη κῆτι τι πρὸ ὀλίγου ὁμιλῶν περὶ τῶν καταδιώξεων, αἱ ὅποιαι ἐστρέφοντο κατὰ τοῦ ἀνταποκριτοῦ τοῦ βιενναῖου «Ἐωθινοῦ Ταχυδρόμου», ἀλλ' ἐγὼ δὲν γνωρίζω τίποτε, τίποτε. Καὶ ὁ φίλος σας Λαφρεσάνζ καταδιώχθη... ἐγὼ ὅμως δὲν ἤξεύρω τίποτε, μόλις ἔφθασα ἐδῶ καὶ ἰδοὺ ὅτι κατὰ τὰς ἐκμυστηρεύσεις μὲ στενοχωρεῖτε διὰ νὰ μὲ ὑποβάλετε εἰς ἀνάκρισιν.

Ὁ Φλαβιανὸς Μωροῦ ἠμυγᾶνει πῶς ν' ἀποκριθῇ εἰς τὸ πανοῦργον πλάσμα, ὅπερ τῷ ὠμίλει νῦν μετὰ φυσικωτάτης γλώσσης.

Συνελόντι δ' εἶπεῖν, ἦτο ὑποχρεωμένος ν' ἀνομολογήσῃ ὅτι τῷ ἔλεγεν ἐξαίρετους λόγους. Δὲν ἦτο Γαλλίς καὶ δὲν ἔτρεφε τὸν θερμὸν ἐκείνον ἔρωτα, ὃν ἠσθάνετο ὁ Φλαβιανὸς διὰ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ πατρίδα. Ἐν τούτοις, ἐπειδὴ ἐπέμενον εἰς τὰς ιδέας του ὅτι αἱ ὑπόνοιαί του δὲν ἠδύναντο νὰ διαλυθῶσιν, ἔρριψε τελευταῖον βέλος.

— Αὐτὸς ὁ Θεόδωρος Μενδῶ φαίνεται δόλιος, εἶπε δὲν παρατηρεῖ ποτὲ κατὰ πρόσωπον.

— Διότι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον φορεῖ μονύελον καὶ παρατηρεῖ πλαγίως, ἀπεκρίθη ἡ κυρία δὲ Γούγκα· ἐὰν δὲ φαντασθῆτε ὅτι καὶ σεῖς παρατηρεῖτε πάντοτε εὐθίως μὲ τὸν αἰώνιον μονύελόν σας... πείθεσθε ὅτι καὶ σεῖς εἴσθε ἐρασμίως τοῦς τρόπους...

— Ἄ! διαφέρει αὐτό.

— Καὶ νὰ εἶπη τις, προσέθηκεν ἐν τέλει ἡ βαρωνίς ἐγείρασα τὰς χεῖρας εἰς οὐρανὸν καὶ δοῦσα εἰς τοὺς λόγους τῆς κωμικὸν τόνον, ἰδοὺ ἡ ὕβρις, τὴν ὅποιαν ἦλθα νὰ ζητήσω πέραν τῆς Μάγγης... Ἄ! ἐὰν μὲ ξαναἰδῆ πλέον κανεὶς νὰ δεῖξω ἐνδιαφέρον εἰς Γάλλους δημοσιογράφους καὶ πρὸ πάντων εἰς ἓνα ἐκ τῶν τοῦ «Ταχυδρόμου τῶν Δύο Κόσμων», νὰ μὲ καύσουν ὀλοζώντανη!

Ἐφάνετο δὲ λέγουσα ταῦτα μετὰ συναίσθησεως . . . ἔλαφρὸν ἐρύθημα ἐχρωμάτισε μάλιστα τὰς παρειάς αὐτῆς, ὡς εἰ ἐλυπήθη ἐπὶ τῇ ὁμολογίᾳ ἣτις διέφυγε τῶν χειλέων της.

Ἡ κυρία δὲ Γούγκα ἐπέσπευσεν ἀνεπαισθητῶς τὸ βῆμα φθάσα τὸν κύριον καὶ τὴν κυρίαν Σιωδνάι, οἵτινες συνώδευον τὸν Θεόδωρον Μενδῶ. Καὶ ἡ Βέρθα δὲ καὶ ὁ Λαφρεσάνζ ἐφθασαν τοὺς προπορευομένους.

Ὁ θεῖος Φιλῆμων ἦτο ὑπερχαρῆς, διότι τὰ πάντα ἔβαινον κατὰ τοὺς πόθους αὐτοῦ. Περὶ αὐτὸν ὑπῆρχον τρεῖς ἐφημεριδογράφοι καὶ ἡ βαρωνίς δὲ Γούγκα, ἡ δεχομένη ἐν ταῖς συναναστροφαῖς αὐτῆς τὴν ἐκλεκτὴν κοινωνίαν τῶν Παρισίων καὶ στέργουσα τὴν σχετικὴν φιλοξενίαν τοῦ περιπτέρου, ὁπλ. τοῦ «Καταφυγίου», ὡς ἐπεθύμει νὰ τὸ ὀνομάζῃ ὁ θεῖος Φιλῆμων. Ὅποια δόξα ἔαν κατῶρθου ποτὲ ν' ἀκουσθῇ ἡ θεία Ἐλθίρα ὑπὸ ἀκρατηρίου τοσοῦτον ἐκλεκτοῦ.

Ἀπῆρχοντο εἰς τὰ λουτρά καὶ ἡ κυρία δὲ Γούγκα διελθοῦσα πλησίον τοῦ Λαφρεσάνζ τῷ ἔρριψε φονικὸν βλέμμα.

— Πόσον ἐκοπίσταν νὰ σὰς ἀνεύρωσιν, ἐψιθύρισε τόσον χαμηλοφώνως, ὥστε μόνον ἐκ τῆς κινήσεως τῶν χειλέων ἐμάντευσε μᾶλλον ἢ ἐνόησεν ὁ νέος τὴν ἐννοίαν τῶν λόγων της.

Ὁ Λαφρεσάνζ παρετήρησεν αὐτὴν ἐκπληκτικῶς. Ἡ Βέρθα δὲν εὐρίσκατο πλέον πλησίον τοῦ ἐγκαταλιποῦσα αὐτὸν ἵνα λάβῃ τὸν πῖλόν της.

Ὁ νέος ὅσον καὶ ἂν ἦτο ἐρωτευμένος ἠσθάνθη ἐκ τοῦ βλέμματος ἐκείνου συναίσθημα ὅμοιον πρὸς ἠλεκτρικὴν ἐπίδρασιν.

Ὁ Δαρβίνος ἰσχυρίζεται ὅτι πᾶν ὄν ἐν τῷ ζωικῷ βασιλείῳ ἔχει τὸ ἀντίστοιχόν του, τὸ δὲ ἀντίστοιχον τῆς βαρωνίδος δὲ Γούγκα ἦν ἡ νάρκη.

Ὁ Φλαβιανὸς εἶχε τὰ νῶτα ἐστραμμένα, ἐπελάθετο δ' ἡ νεαρὰ γυνὴ τῆς εὐκαιρίας νὰ εἶπῃ τὴν φράσιν της μεστὴν ἀποσιωπήσεων· ἡ Βέρθα ἐφάνετο ὑπὸ τὸν ἐξώστην τοῦ περιπτέρου ἄνω τῆς κλίμακος.

— Δὲν θὰ εἰπῆτε ὅτι εἶμαι ἐρωτότροπος, ὑπέλαθε πρὸς τὸν Λαφρεσάνζ ἀπ' εὐθείας στραφεῖσα, διότι οὐδὲ δύο λεπτὰ τῆς ὥρας δὲν ἐξώδευσα διὰ νὰ ἐτοιμασθῶ.

Ὁ νέος τῇ ἀπεκρίθη τινὰ ἄνευ συνεχείας ζητῶν νὰ τὴν πειραῖξῃ, ἡ δὲ κυρία δὲ Γούγκα ἐπελάθετο τῆς εὐκαιρίας νὰ πλησιάζῃ ἀνεπιτηδεύτως τὸν Θεόδωρον Μενδῶ.

— Ἐπιτηρεῖσαι; τῇ εἶπε διὰ φωνῆς μόλις ἀκουσθείσης.

— Στά γερά.

— Καὶ ἐγὼ τὸ ἴδιο... καὶ ἐδῶ μάλιστα.

— Ποῦ εἶνε τὸ παράθυρον τοῦ δωματίου σου;

Διὰ βλέμματος λοξοῦ ὁ Μενδῶ εἰδείξε παράθυρόν τι ἐν τῇ γωνίᾳ τῆς οἰκίας, κειμένης ἐκτὸς τοῦ κήπου, βλέποντος πρὸς τὴν ὁδόν, ἡ δὲ βαρωνίς διὰ νεύματος τῷ ἐδήλωσεν ὅτι ἐνόησε.

— Ἀντικρὺ εἶνε ξενοδοχεῖον, ἐψιθύρισε.

— Καλά.

— Νὰ γράψῃς εἰς μεγάλον χαρτὶ καὶ μεγάλα... ἀπέναντι δὲ θὰ ὑπάρχει φωτογράφος....

Καὶ ἐπειδὴ ἐπλησίαζεν ὁ Φλαβιανὸς Μωροῦ ἐπέρανε τὴν φράσιν της ἐν σπουδῇ.

— Πρόσεχε ἀπ' αὐτόν, διότι δυσπιστεῖ ἐναντίον σου.

Παρατήρησε τὸν Μωροῦ διὰ λοξοῦ βλέμματος, ἀλλ' ἡ φυσιογνωμία του ἀποκατέστη εἰς συνήθως ἦν, ἤρεμος. Ἡ ὁμιλία ἐγενικεύθη, πάντες δὲ, ἐκτὸς τοῦ Θεοδώρου, ἠτοιμαζόντο ν' ἀπέλθωσιν εἰς τὰ λουτρά.

Ἐν τῷ θορύβῳ ἐκείνῳ τῆς ἀναχωρήσεως ἡ κυρία δὲ Γούγκα ἠδυνήθη νὰ πλησιάζῃ καὶ πάλιν πρὸς τοῦτον.

— Νὰ προσέχῃς τὸν δρόμον καὶ τὰ περίξ τοῦ περιπτέρου καὶ εἰδοποίησέ με διὰ τοῦ μέσου, τὸ ὅποιον σοῦ ὑπέδειξα. Ὁ Μπέντωφ ὁ πρόξενος θὰ μοῦ δώσῃ διαβατήριον διὰ σὲ εἰς ὅποιονδήποτε ὄνομα καὶ θὰ δυνηθῆς νὰ ἐπανέλθῃς εἰς Γαλλίαν.

— Πῶς ὅμως θὰ λάβω τὸ διαβατήριον;

— Εἰς φάκελλον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου θὰ εἶνε γραμμένον τὸ ὄνομα τοῦ κυρίου Σιωδνάι.

— Καλά.

— Τώρα ἄς παύσωμεν πλέον νὰ ὀμιλῶμεν καὶ δυσπίστει πρὸ πάντων πρὸς τὸν Φλαβιανόν.

Ὁ Θεόδωρος Μενδῶ ἀπεσύρετο εἰς τὸ δωματίον ὅπως ἐπιδόθῃ εἰς τὴν ἡμερησίαν του ἐργασίαν· ὁ δὲ Φλαβιανὸς Μωροῦ ἀπαλλαγεὶς τῆς παρουσίας τοῦ συναδέλφου του, ὅστις τῷ ἐνέπνεεν ἀποστροφὴν, ἐφάνη φαιδρότατος καὶ διαχυτικώτατος.

Ἀπ' ἐναντίας ὁ Λαφρεσάνζ διετέλει σκεπτικὸς, ἡ βαρωνίς, καίπερ προσέχουσα τὰ μέγιστα ἑαυτήν, δὲν ἄφινεν οὐδεμίαν εὐκαιρίαν ὅπως πλησιάζῃ αὐτόν.

Ἐπάρχει τι ἐν τῷ τρόπῳ τῆς ὀμιλίας μιᾶς γυναικός, ὅποτε ἀκόμη λέγει τι ἐκ τῶν κοινοτάτων καὶ τετριμμένων, ὅπερ ἀποκαλύπτει εἰς τὸν προτιμώμενον τὸ αἶσθημα, ὃ αὐτὸς ἐνέπνευσεν.

Ὁ νέος ἐνόει ὅτι ἡ κυρία δὲ Γούγκα εἶχεν ἐστραμμένον τὸν νοῦν πρὸς αὐτόν καὶ μολονότι ἐσκέπτετο τὴν Βέρθαν, ἠσθάνετο ἑαυτὸν βαθέως ταρσασόμενον.

Ἡ ἡμέρα παρῆλθεν ἄνευ ἐπεισοδίου, τῆς βαρωνίδος δεσποζούσης πάντων. Διελέγετο αὐτὴ φιλικῶς καὶ ἐρωτύλως μετὰ τοῦ Φλαβιανοῦ καὶ μετὰ τοῦ Λαφρεσάνζ, μετὰ μείζονος ὁμῶς προσοχῆς περιέκλειεν εἰς τὰ δίκτυα αὐτῆς τὴν Βέρθαν δὲ Κερμόρ, ἡ ἐπεδαψίλευεν ἰδιαζούσας ὅλως περιποιηθείς καὶ δεξιωτάτας κολακείας.

Ἐπειδὴ δ' ἐξ ἄλλου δὲν παρημέλει τὸν θεῖον Φιλῆμονα ἀλλ' οὐδὲ τὴν θείαν Ἐλθίραν, ἔπεται ὅτι κατὰ τὴν ὥραν τοῦ δείπνου πάντες τοῦ περιπτέρου οἱ ξένοι τὴν αὐτὴν εἶχον ἐν τῷ στόματι φράσιν τὴν αὐτὴν παριστώσαν ἰδέαν:

— Τί ἐρασμία γυνή!

Δὲν παρετάθη ἐπὶ πολὺ τὸ δείπνον, διότι ὁ θεῖος Φιλῆμων ἐβιάζετο ν' ἀκουσθῇ ἡ φωνὴ τῆς συζύγου αὐτοῦ.

Μόνον ὅτε ἐψάλῃ ἄσμα τι, καθ' ὃ ἡ κ. Σιωδνάι ἐν σειρᾷ φοβερῶν ἐκρήξεων ἔδωκε τὸ ἀνώτατον ὄριον τῶν δυνάμεων αὐτῆς, ὡς ὁ συζυγὸς της ἔλεγε, μόνον τότε ἡ κ. Γούγκα εἰδείξε τοὺς λεπτοὺς καὶ κατὰ πάντα ὑπερόχους αὐτῆς τρόπους· διότι οὐ μόνον δὲν παρεδόθη εἰς γέλωτα, ἀλλ' ἀντιστάσα γενναίως ἐνέπλησε τὴν κατάπληκτον αἰοδὸν παντοίων φιλοφρονημάτων, καὶ ἔτι πλέον ὑπεσχέθη τῷ παραφόρῳ ἐκ χαρᾶς Φιλῆμονι νὰ προσκαλέσῃ εἰς τὴν συναναστροφὴν της τὴν θείαν Ἐλθίραν ἐνώπιον τοῦ ἐκ μουσικῶν καὶ ἐπικριτῶν ὁμίλου.

Παράφορος γενόμενος ὁ γέρον μελομανῆς ὕψωσε τὰς χεῖρας εἰς οὐρανόν.

— Ἐπὶ τέλους, Ἐλθίρα, ἀνέκραξε, πολλάκις σὲ ἠκούσαμεν, ἀλλὰ τώρα θὰ τύχῃς ἀξίου ἀκρατηρίου.

Ὁ Φλαβιανὸς Μωροῦ ἐκρυψε τὸ πρόσωπον διὰ τῶν χειρῶν ἵν' ἀποπνίξῃ τὸν γέλωτα αὐτοῦ ἐν παροξυσμῷ βηχός. Ἡ δὲ Βέρθα δὲ Κερμόρ ἴστατο παρὰ τὸ πλευρόν της βαρωνίδος.

(Ἐπεται συνέχεια).

Ι Σ Π Α Ν Ι Α

Διὰ νὰ λάβω ἰδέαν τινὰ περὶ τῆς καλλονῆς τῶν γυναικῶν τοῦ λαοῦ καὶ περὶ τοῦ τρόπου καθ' ὃν ἐνδύονται, μετέβην τὴν ἐπιούσαν πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ κάπνεργοστασίου, ὅπερ εἶνε ἐν τῶν μεγαλειτέρων ἐργοστασίων τῆς Εὐρώπης καὶ ἀριθμεῖ περὶ τὰς πέντε χιλιάδας ἐργάτιδας.

Τὸ κτίριον κεῖται ἀπέναντι τῶν μεγάλων κήπων τοῦ δουκὸς τοῦ Μονπανσιέ. Αἱ ἐργάτιδες εὐρίσκονται ὅλαι σχεδὸν ἐντὸς τριῶν μεγίστων αἰθουσῶν, ἐκάστη τῶν ὁποίων διαιρεῖται ὑπὸ τριῶν σειρῶν κιόνων. Ἡ ἐκ πρώτης ὄψεως παραγομένη ἐντύπωσις εἶνε θαυμασία. Παρουσιάζονται ἐνώπιόν σας, ὅλαι ὁμοῦ, ὀκτακόσκιαι νεάνιδες, διηρημέναι καθ' ὁμίλους, ἀνά πέντε ἢ ἕξ, καθήμεναι πυκνὰ πυκνὰ περὶ τῶν τραπέζιων τῆς ἐργασίας των, αἱ μὲν ἀποτέρω συγκεχυμέναι, αἱ δὲ τελευταῖαι μόλις ὁραταὶ ὀκτακόσκιαι κόραι ἐβενώδεις καὶ ὀκτακόσκιαι πρόσωπα μελαχροινὰ ἐκ πάσης ἐπαρχίας τῆς Ἀνδαλουσίας, ἀπὸ Ἰαένης μέχρι Κάδικος, ἀπὸ Γρανάδας μέχρι Σεβίλλης. Ἀκούετε ἀδιάκοπον βόμβον, ὡς νὰ εὐρίσκεσθε ἐν πλατείᾳ πλήρει λαοῦ.

Οἱ τοῖχοι, ἀπὸ τῆς θύρας τῆς εἰσόδου μέχρι τῆς θύρας τῆς ἐξόδου, καὶ εἰς τὰς τρεῖς αἰθούσας, εἶνε γεμάτοι ἀπὸ φούσταις, ἀπὸ σάλια, ἀπὸ μανδύλια καὶ, πρᾶγμα περιεργότατον, ὅλον τὸ πλῆθος ἐκεῖνο τὰ ράκη, τὰ ὅποια θὰ ἤρουν νὰ γεμίσουν ἕκαστον ἐργαστήριον μεταπρατῶν παλαιῶν ἐνδυμάτων, παρουσιάζει δύο χρώματα ἐπικρατοῦντα, καὶ τὰ δύο συνεχῆ, τὸ ἐν ὑπὸ τὸ ἄλλο, ὅπως τὰ χρώματα μακροτάτης τινὸς σημαίας : τὸ μαῦρον τῶν σαλίων ἐπάνω, τὸ κόκκινον τῶν φορεμάτων ὑποκάτω, ἀναμειγμένον μὲ τὸ λευκόν, μὲ τὸ πορφυροῦν, μὲ τὸ κίτρινον· καὶ νομίζεις ὅτι βλέπεις ἀπέραντον κατάστημα μεταμορφίσεων ἢ ἀπέραντον αἰθουσαν χοροῦ, ὅπου αἱ χορευτρίκι διὰ νὰ εἶνε μάλλον ἐλεύθεραι, ἐκρέμασαν εἰς τὸν τοῖχον πᾶν ὅ,τι δὲν εἶνε ἀπολύτως ἀναγκαῖον διὰ νὰ σώσῃ τὴν αἰδῶ.

Αἱ νεάνιδες φοροῦν τὰ ἐνδύματα ἐκεῖνα ὅταν ἐξέρχονται. Διὰ τὴν ἐργασίαν των ἔχουν ἄλλο ἐνδύμα προστυχότερον ὁμοιόμορφως λευκὸν καὶ κόκκινον. Ἐπειδὴ δὲ ἡ ζέστη εἶνε ἀνυπόφορος, ἐλαφρόνονται ὅλαι ὅσον εἶνε δυνατόν περισσότερον καὶ διὰ τοῦτο μεταξὺ τῶν πέντε χιλιάδων, μόλις θὰ εἶνε πεντήκοντα, τῶν ὁποίων ὁ ἐπισκέπτης νὰ μὴ δύναται νὰ ἴδῃ ἐν ὅλῃ τῇ ἀνέσει τὸν βραχιόνα καὶ τοὺς ὤμους, χωρὶς νὰ ὑπολογίσωμεν τὰς τυχαίας συμπτώσεις, αἵτινες παρουσιάζονται αἰφνιδίως ὅταν διέρχεται τις ἀπὸ τῆς μιᾶς αἰθούσης εἰς τὴν ἄλλην, ὅπσθεν τῶν θυρῶν καὶ τῶν στύλων καὶ εἰς τὸ βάθος εἰς τὰς μακρινὰς γωνίας.

Ἐπάρχουν πρόσωπα ὠραϊότατα, καὶ τὰ μὴ ὠραῖα δὲ ἀκόμη ἔχουν κατὶ τι, ὅπερ ἐλκύει καὶ ἐντυποῦται εἰς τὴν μνήμην, ὡς λόγος χάριν ὁ χρωματισμός, ὁ ὀφθαλμός, τὰ βλέφαρα, τὸ μεῖδιμα.

Πολλοὶ, καὶ ἰδίως αἱ λεγόμεναι ἀθιγγανίδες, εἶνε πολὺ μελαχροινὰ καὶ ἔχουν τὰ χεῖλη ἐξωγκωμένα, ἀλλὰ δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς τόσο μεγάλους, ὥστε μία πιστὴ αὐτῶν εἰκὼν θὰ ἐφάνετο ὑπερβολὴ τερατώδης. Τὸ πλεῖστον ὅμως αὐτῶν εἶνε μικροῦτσικαὶ καὶ καλοκαμωμέναι, πᾶσαι δὲ φέρουν ἐν τριαντάφυλλον ἢ ἐν ἴον ἢ μίαν ἀνθοδέσμην ἐξ ἀνθέων τοῦ ἀγροῦ εἰς τοὺς πλοκάμους των.

Πληθρόνται ἀναλόγως τῆς ἐργασίας τὴν ὁποίαν ἐκτελοῦν. Αἱ ἱκανώτεραι καὶ αἱ ἐργατικώτεραι κερδίζουν τρεῖς δραχμὰς τὴν ἡμέραν· αἱ ὀκνηραὶ— las holgazanas—κοιμούνται μὲ τὰς χεῖρας ἐσταυρωμένας ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ τὴν κεφαλὴν ἐστηρικμένην ἐπὶ τῶν βραχιόνων. Αἱ μητέρες ἐργάζονται σεί-

ουσαι τὸν πόδα, ὅστις εἶνε δεμένος διὰ λεπτοῦ σχοινίου, κινουντος ἐν λίκνον. Μετὰ τὴν αἰθουσαν τῶν σιγάρων ἐρχεται ἡ αἰθουσα τῶν σιγαρέτων, μετ' αὐτὴν ἡ αἰθουσα τῶν κυτίων καὶ κατόπιν ἡ αἰθουσα τῶν κιβωτίων, παντοῦ δὲ φκίνονται φουστάνια κόκκινα, μαῦραι πλεξίδες καὶ μάτια μεγάλα. Εἰς τὰς αἰθούσας ἐκεῖνας πόσαι ἱστορίαι ἐρώτων, ζηλοτυπιῶν, ἐγκυκλοκλίσεων, ἀθλιοτήτων !

Ἐξερχόμενοι τοῦ ἐργοστασίου ἐκεῖνου, ἐπὶ ἀρκετὴν ὥραν νομίζετε ὅτι βλέπετε παντοῦ μαύρας κόρας ὀφθαλμῶν, αἱ ὁποῖαι σὰς κυττάζουν μὲ χιλίας διαφόρους ἐκφράσεις περιεργίας, ἀνίας, συμπαθείας, εὐθυμίας, θλίψεως, ὕπνου.

Τῇ ἰδίᾳν ἡμέραν ἐπισκέφθην τὸ Μουσεῖον τῆς ζωγραφικῆς.

Τὸ Μουσεῖον τῆς ζωγραφικῆς τῆς Σεβίλλης δὲν περιέχει μὲγα ἀριθμὸν εἰκόνων, ἀλλ' αἱ ὀλίγαι ἐκεῖναι ἀξίζουσιν ἐν μέγα Μουσεῖον. Ἐν αὐτῷ εὐρίσκονται τὰ ἀριστουργήματα τοῦ Μουριλλου καὶ μεταξὺ τούτων ὁ ἀθάνατος Ἅγιος Ἀυτώνιος ἐκ Παδούης, ὅστις φημίζεται ὅτι εἶνε ἡ θειοτέρα ἔμπνευσις αὐτοῦ καὶ τὸ θαυμασιώτερον ἔργον τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος.

Τὸ Μουσεῖον τοῦτο ἐπισκέφθην μετὰ τοῦ κυρίου Γουζαλου Σεγοβία, ἐνὸς τῶν ἐπιφανεστέρων νέων τῆς Σεβίλλης, καὶ ἐπεθύμουν νὰ ἦτο τῶρα ἐδῶ, πρὸ τὸ γραφεῖόν μου, διὰ νὰ βεβαιώσῃ διὰ τινος σημειώσεώς του παρ' αὐτοῦ ὑπογεγραμμένης ὅτι καθ' ἣν στιγμὴν προσήλωσα τοὺς ὀφθαλμοὺς μου ἐπὶ τῆς εἰκόνος ἐκεῖνης, τὸν συνέλαβον ἀπὸ τοῦ βραχιόνος καὶ ἐρρηξα κραυγὴν.

Μίαν φορὰν μόνην, καθ' ὅλον μου τὸν βίον, ἐδοκίμασα συγκίνησιν ὁμοίας φύσεως μὲ ἐκεῖνην, ἥτις μὲ ἐκυρίευσεν ἐπὶ τῇ θεᾷ τῆς εἰκόνος ἐκεῖνης. Ἦτο ὠραία θερινὴ νύξ, ὁ οὐρανὸς πλήρης ἀκτινοβολούτων ἀστέρων καὶ ἡ εὐρεῖα πεδιάς, ἣν ἤδυνάτο τις νὰ περιβάλῃ δι' ἐνὸς βλέμματος ἀπὸ τοῦ ὑψηλοῦ μέρους ὅπου εὐρισκόμην, βεβουλισμένη εἰς βαθεῖαν σιγὴν. Ἐν τῶν εὐγενεστέρων πλασματῶν, τὰ ὅποια συνήνησα μέχρι τοῦδε εἰς τὸν βίον μου, ἦτο πλησίον μου. Πρὸ ὀλίγων ὠρῶν ἔχουμεν ἀναγνώσει μερικὰς σελίδας ἐκ τινος βιβλίου τοῦ Χουμβολδ. Πικρετηροῦμεν τὸν οὐρανὸν καὶ ὠμιλοῦμεν περὶ τῆς κινήσεως τῆς γῆς, περὶ τῶν ἑκατομμυρίων τῶν κόσμων, περὶ τοῦ ἀπείρου, μὲ ταπεινόν, εἰνοεῖ ἀπομεμακρυσμένης φωνῆς, τόνον, ὅστις ἐρχεται αὐτομάτως, ὅταν ὁμιλοῦμεν περὶ τοιούτων πραγμάτων ἐν καιρῷ νυκτός καὶ εἰς μέρος μονῆρας. Στιγμὴν τινὰ ἐσιωπήσαμεν καὶ ἕκαστος παρεδόθη, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους εἰς τὸν οὐρανόν, εἰς τὰς ἰδίαις του φαντασίας. Δὲν εἰξεύρω ὅποια μυστηριώδης ἐξέλιξις αἰσθημάτων ἐγένετο ἐν τῇ καρδίᾳ μου, δὲν εἰξεύρω τί εἶδον, ἢ ἐφαντάσθην, ἢ ὠνειρεύθην, εἰξεύρω ὅτι αἴφνης μου ἐφάνη ὅτι ἐσχίσθη εἰς πέπλος πρὸ τῆς διανοίας μου, ἤσθάνθην ἐντὸς μου ἀπεριόριστον βεβαιότητα περὶ ἐκεῖνου, ὅπερ μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκεῖνης ἔχον ἐπιθυμῆσαι μάλλον ἢ πιστεῦσαι, ἢ καρδίᾳ μου κατελήφθη ὑπὸ αἰσθηματος ὑψίστης χαρᾶς, ἀγγελικῆς ἀγαλλιᾶσεως, ἀπέραντου ἐλπίδος· κῦμα θερμῶν δακρύων ἀνέβλυσεν ὀρμητικῶς ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν μου, καὶ συλλαβὼν τὴν αἰλικὴν χεῖρα ἥτις ἐζήτηε τὴν ἰδικὴν μου, ἀνέκραξα ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ψυχῆς μου:—Εἶνε ἀληθές ! Εἶνε ἀληθές ! Εἶνε ἀληθές !—καὶ ἤρμισα νὰ κλαίω ὡς παιδίον.

Ὁ Ἅγιος Ἀυτώνιος τῆς Παδούης μὲ ἔκαμε νὰ δοκιμάσω ἐκ νέου τὴν συγκίνησιν τῆς ἐσπέρας ἐκεῖνης. Ὁ ἅγιος εἶνε γονατισμένος ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κελλείου του : ὁ Ἰησοῦς ὡς

νήπιον, περικυκλωμένος ὑπὸ ξανθοῦ καὶ ἀτμώδους φωτός, ἐλυκυσθεὶς ὑπὸ τῆς ἰσχύος τῆς προσευχῆς, κατέρχεται εἰς τὰς ἀγκάλας του. Ὁ ἅγιος Ἀντώνιος ἐν ἐκστάσει ὁρμᾷ πρὸς αὐτὸν μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς του, ρίπτων πρὸς τὰ ὀπίσω τὴν κεφαλὴν του, ἀκτινοβολοῦσαν ὑπὸ ἀνεκφραστου χροῶς. Τοιαύτη ἦτο ἡ δόνησις τὴν ὑποῖαν μοῦ ἐπροξένησεν ἡ εἰκὼν αὕτη, ὥστε ὀλίγα στιγμὰκὶ παρατηρήσεως μὲ ἐκυύρασαν ὡς νὰ εἶχον περιέλθει μέγα τι Μουσεῖον, καὶ μὲ κατέλαθεν εἰδὸς τι τρόμου, ὅστις διήρκεσε καθ' ὅλον τὸν χρόνον τῆς ἐν τῇ αἰθούσῃ ἐκείνῃ διαμονῆς μου.

Ἀκολουθῶς εἶδον τὰς ἄλλας μεγάλας εἰκόνας τοῦ Μουρίλλου: μίαν *Σύλληψιν*, ἓνα *Ἅγιου Φραγκίσκου ὅστις ἐναγκαλιζεται τὸν Χριστόν*, μίαν ἄλλην *Ὀπτασίαν τοῦ Ἅγίου Ἀντωνίου* καὶ ἄλλας περὶ τὰς εἰκοσι, μεταξὺ τῶν ὑποῖων τὴν θαυμασίαν καὶ περίφημον *Παναγίαν τοῦ Τραπεζομανδύλου*, γραφεῖσαν ὑπὸ τοῦ Μουρίλλου ἐπὶ ἐνὸς πραγματικοῦ τραπεζομανδύλου, ὅπως ἰκανοποιήσῃ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ λαϊκοῦ ὅστις τὸν ὑπηρετεῖ. ἐν ἐκ τῶν λεπτοτέρων αὐτοῦ ἔργων ἐν τῷ ὑποῖῳ ἔχυσεν ὅλην τὴν μαγείαν τῶν ἀπαρμιλλῶν αὐτοῦ χρωμάτων, ἀλλὰ καμμία ἐκ τῶν εἰκόνων τούτων, αἵτινες ἐπίσης εἶνε ἀντικείμενον θαυμασμοῦ ὅλων τῶν καλλιτεχνῶν τοῦ κόσμου, δὲν ἐκυρίευσεν τὸν νοῦν μου καὶ τὴν καρδίαν μου, ὅπως ὁ θεὸς ἐκεῖνος Ἅγιος Ἀντώνιος.

Ἐν τῷ Μουσεῖῳ τούτῳ ὑπάρχουσιν εἰκόνας τῶν δύο Χερρέρα, τοῦ Παχέπου, τοῦ Ἀλφόνσου Κάνου, τοῦ Παύλου Κεσπέδου, τοῦ Οὐόλδου, τοῦ Μουλάτου, ὅστις ὑπῆρξεν ὑπηρετῆς τοῦ Μουρίλλου, ὃν μιμεῖται ἐπιτυχῶς καὶ τελευταῖον ἡ περίφημος μεγάλη εἰκὼν, ἡ *Ἀποθέωσις τοῦ Ἅγίου Θωμᾶ τοῦ Ἀκουῖνου τοῦ Φραγκίσκου Ζουρβαράν*, ἐνὸς τῶν ἐξοχωτέρων καλλιτεχνῶν τοῦ δεκάτου ἐβδόμου αἰῶνος.

Μετὰ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Μουσείου τῆς Ζωγραφικῆς, ὁ κύριος Γονζάλος Σεγοβίας μὲ ὠδήγησε διὰ μέσου πληθῆος ὁρμίσκων εἰς τὴν ὁδὸν Francos, ἣτις εἶνε μία τῶν κυριωτέρων ὁδῶν τῆς πόλεως καὶ σταματήσας πρὸ τινος μικροῦ ἐμπορικοῦ καταστήματος ἐριούχων μοῦ εἶπε μειδιῶν:

— Ἴδέτε τὸ ἐργαστήριον αὐτὸ δὲν σὰς κάμνει νὰ σκέπτεσθε τίποτε;

— Τίποτε, ἀπεκρίθην.

— Παρατηρήσατε τὸν ἀριθμὸν.

— Ἀριθμὸς δεκαπέντε, ἀλλὰ δὲν ἐννοῶ τίποτε.

— ὦ! περιέργον, ἀνέκραξεν ὁ ἀγαπητὸς μου ξεναγός:

«Numero quindici

A mano manca!»¹

— Τὸ ἐργαστήριον τοῦ «Κουρέως τῆς Σεβίλλης!» ἀνέκραξεν.

— Ἀκριβῶς, μοῦ ἀπήντησε, τὸ ἐργαστήριον τοῦ κουρέως τῆς Σεβίλλης, ἀλλὰ προσέξατε. Ἐὰν ὁμιλήσετε περὶ τούτου ἐν Ἰταλίᾳ, μὴ ὀρκισθῆτε, διότι αἱ παραδόσεις πολλάκις ἀπατοῦν καὶ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ φέρω τὴν εὐθύνην μίαν ἐπιβεβαιώσεως ἱστορικῆς τόσης σπουδαιότητος.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐνεφανίσθη εἰς τὴν θύραν τοῦ καταστήματος ὁ ἔμπορος, ὅστις ἐννοήσας δικτὶ ἰσπάμεθα ἐκεῖ ἐγγέ-

1. «Ἀριθμὸς δεκαπέντε, ἀριστερά!» Εἶνε οἱ στίχοι δι' ὧν ἄρχεται τοῦ ἔσματος τοῦ «ὁ Κουρέως τῆς Σεβίλλης» ἐν τῷ ὁμωνύμῳ μελοδράματι, ὅταν ἐξηγῆ εἰς τὸν κόμητα Ἀλμαθίαν πῶς κεῖται τὸ κουρεῖόν του. Σ. Μ.

λατε καὶ μὰς εἶπε:—No está! — ὁ Φίγκρος δὲν εἶνε ἐδῶ καὶ χαιρετίσας ἐπιχαρίτως ἀπεσύρθη.

Τότε παρεκάλεσα τὸν κύριον Γονζάλον νὰ μοῦ δείξῃ κανὲν patio ἀπὸ τὰ μαγευτικὰ ἐκεῖνα patios, τὰ ὑποῖα βλέπων ἀπὸ τῆς ὁδοῦ εἶχον πλάσει διὰ τῆς φαντασίας μου τόσα ὄνειρα καὶ τόσας ἡδονάς.

— Θέλω νὰ ἴδω ἐν τοῦλάχιστον, τῷ εἶπον, νὰ εἰσδύσω ἄπαξ ἐν τῷ μέσῳ τῶν μυστηρίων ἐκείνων, νὰ ἐγγίσω τοὺς τοίχους, νὰ βεβαιωθῶ ὅτι εἶνε ἀληθινὰ καὶ ὄχι ὀφθαλμαπάτη.

Ἡ ἐπιθυμία μου ἰκανοποιήθη ἀμέσως. Εἰσῆλθον εἰς τὸ patio ἐνὸς φίλου του. Ὁ κύριος Γονζάλος ἐδήλωσεν εἰς τὸν ὑπηρετὴν τὸν σκοπὸν τῆς ἐπισκέψεως καὶ ἐμείναμεν μόνοι. Ἡ οἰκία εἶχεν ἐν μόνον πάτωμα. Τὸ patio δὲν ἦτο μεγαλειότερον κοινῆς αἰθούσης, ἀλλὰ μαρμαρίνον ὅλον καὶ πλήρες ἀνθῶν, εἰς πίδαξ ἐν τῷ μέσῳ, εἰκόνες καὶ ἀγαλματικά περίξ καὶ ἀπὸ τῆς μιᾶς εἰς τὴν ἄλλην στέγην μία σκηνὴ προφυλάττουσα ἀπὸ τὸν ἥλιον. Εἰς μίαν γωνίαν ὑπῆρχε τραπέζιον ἐργασίας, ἐδῶ δὲ καὶ ἐκεῖ καθίσματα καὶ θρανία ἐπὶ τῶν ὑποῖων ὀλίγον τι πρὶν ἴσως ἀνεπαύοντο τὰ ποδαράκια Ἀνδαλουσίας τινός, ἣτις τὴν στιγμὴν ἐκείνην μὰς παρετῆρει διὰ μέσου τῶν παντζουριῶν τοῦ παραθύρου.

Παρατήρησα τὰ πάντα λεπτομερῶς ὡς θὰ ἔπραττον ἐὰν εὐρισκόμην ἐντὸς οἰκίας ἐγκαταλειφθείσης ἀπὸ τὰς μαγίσσας. Ἐκάθησα, ἐκλείσα τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἐφαντάσθην ὅτι ἦμην ὁ κύριος ἔπειτα ἠγέρθη, ἔβρεξα τὴν χεῖρά μου εἰς τὸ ὕδωρ τοῦ πίδακος, ἐψύχσα ἓνα στυλον, ἐπρόβαλα εἰς τὴν θύραν, ἔλαβον ἐν ἄνθος, ἤγειρα τοὺς ὀφθαλμούς εἰς τὸ παράθυρον, ἐγέλασα, ἀνεστéναξα καὶ εἶπον:

— Πόσον πρέπει νὰ εἶνε εὐτυχεῖς ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι ζοῦν ἐδῶ!

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἤκουσα γέλωτας. Ἐστράφη καὶ εἶδον ὀπισθεν τοῦ παραθύρου λάμποντας δύο μαύρους ὀφθαλμούς, αἵτινες ἀμέσως ἐξηφανίσθησαν.

— Ἀληθῶς, εἶπον, δὲν ἐπίστευον ὅτι ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης ἦτο δυνατὸν νὰ ζοῦν ἀκόμη τόσον ποιητικῶς! Καὶ νὰ σκέπτομαι ὅτι τὰς οἰκίας ταύτας τὰς ἀπολαμβάνετε δι' ὅλης σας τῆς ζωῆς! Καὶ ὅτι ἔχετε ἀκόμη ὄρεξιν νὰ σπάζετε τὸ κεφάλι σας μὲ τὴν πολιτικὴν!

Ὁ κύριος Γονζάλος μοῦ ἐξήγησε τὰ ἰδιαιτέρη τῆς οἰκίας.

— Ὅλα αὐτὰ τὰ ἐπιπλα, μοῦ εἶπεν, αὐτὰ αἱ εἰκόνας, αὐτὰ αἱ γλάστραι μὲ τὰ ἄνθη, πλησιαζόντος τοῦ φθινοπώρου, φεύγουν ἀπ' ἐδῶ καὶ μεταφέρονται εἰς τὸ ἐπάνω πάτωμα, τὸ ὑποῖον εἶνε ἡ χειμερινὴ καὶ ἐαρινὴ κατοικία. Προσεγγίζοντος τοῦ θέρους, κλίναι, ἱματιοθήκαι, τράπεζαι, καρέκλαι, τὰ πάντα μεταφέρονται πάλιν εἰς τὰ δωμάτια τοῦ ἰσογείου πατώματος, καὶ ἡ οἰκογένεια κοιμᾶται καὶ τρώγει ἐδῶ, δέχεται, τοὺς φίλους καὶ ἐργάζεται, ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀνθῶν καὶ τῶν μαρμαρίων, ὑπὸ τὸν ψίθυρον τῆς κρήνης. Καὶ ἐπειδὴ τὴν νύκτα αἱ θύραι μένουσιν ἀνοικταί, ἀπὸ τὰ δωμάτια ὅπου κοιμοῦνται βλέπουν τὸ patio φωτιζόμενον ἀπὸ τὴν σελήνην καὶ ὀσφραίνονται τὸ ἄρωμα τῶν ρόδων.

— ὦ, ἀρκεῖ! ἀνέκραξα, ἀρκεῖ, κύριε Γονζάλε, λυπηθῆτε τοὺς ξένους!

Καὶ γελῶντες ἀπὸ καρδίας ἀμφοτέροι, ἐξήλθον διὰ νὰ ὑπάγωμεν νὰ ἴδωμεν τὴν περίφημον Οἰκίαν τοῦ Πιλάτου.

Ἐνῶ ἀισχυρίζομεν μονήρη τινὰ ὁδόν, βλέπω εἰς τὰς προσθήκας ἐργαστηρίου τινός ἐκθεσιν μαχαιρῶν τόσον πολὺ μεγάλ-

λων καὶ παραδόξων, ὥστε μοῦ ἤλθεν ὄρεξις νὰ ἀγοράσω μίαν. Εἰσηλθὼν, παρετάχθησαν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου περὶ τὰς εἰ-
κασὶ καὶ παρεκάλεσα νὰ τὰς ἀνοίξουν μίαν πρὸς μίαν.

Εἰς καθὲ ἐμφάνησιν λεπίδος ὀπισθοχώρου κατὰ ἓν βῆμα. Δὲν πιστεύω νὰ εἰμφορῇ τις νὰ φαντασθῇ ὄπλον βαρβιχροτέρως καὶ φρικωδεστέρας ὄψεως τούτου.

Ἀπὸ μίαν λαβὴν ἐκ χαλκοῦ, ἢ ἐξ ὀρειγάλκου, ἢ ἐκ κέρα-
τος, ὀλίγον τι κυρτὴν καὶ κεντημένην διὰ πολυχρῶμων κο-
σμημάτων, ἀναπηδᾷ μετ' ἀπαισίου κρότου μία λεπίς πλα-
τεία, ὅσον μία παλάμη, μακρὰ περὶ τὰς δύο πλάμας, ὅξεϊα
ὡς ἐγχειρίδιον, ὁμοιάζουσα πρὸς ἰχθύιν καὶ φέρουσα ἐγκεχραγ-
μένα διάφορα ἐρυθρὰ κοσμήματα, ἅτινα φαίνονται ὡς γραμ-
μὰ ἀπὸ πεπηγμένον αἷμα, καὶ ἐπιγραφὰς ἀπειλητικὰς καὶ
ἀγρίας. Ἐπιμιάς εἶνε γεγραμμένον ἰσπανιστί:— *Μὴ μὲ ἀνοί-
ξης χωρὶς λόγου, μὴ μὲ κλείσης χωρὶς τιμῆς.* — ἐπὶ μιᾶς
ἄλλης:— *Ὅπου ἐγγίξω τετέλεσται.* — ἐπὶ ἄλλης:— *Ὅταν
ὁ ὄφρις οὗτος δαγκάσῃ, ὁ ἰατρός δὲν ἔχει πλέον νὰ κάμῃ
τίποτε, καὶ ἄλλαι φιλόφρονες φράσεις ὁμοίας φύσεως.*

Τὸ καθαυτὸ ὄνομα τῶν μαχαιρῶν τούτων εἶνε *navaja* τὸ
ὁποῖον σημαίνει ἐπίσης ξυράφιον. εἶνε δὲ ἡ *navaja* τὸ ὄπλον
τῆς μονομαχίας τοῦ λαοῦ. Σήμερον περιέπεσον ὀλίγον εἰς ἀ-
χρησίαν, ἀλλ' ἄλλοτε ἦτο μεγάλης τιμῆς. Ὑπῆρχον
καὶ διδάσκαλοι, ἕκαστος τῶν ὁποίων εἶχε τὸ ἰδιαιτερόν του
κτύπημα, αἱ δὲ μονομαχίαι ἐγίνοντο καθ' ὅλους τοὺς ἵππο-
τισμοῦ. Ἠγόρασα τὴν πλέον μεγαλόσχημον *navaja* τοῦ κα-
νόνας τοῦ ἐργαστηρίου καὶ ἐπανελάβομεν τὸν δρόμον μας.

[Ἐπεται συνέχεια].

Π. Α. ΒΑΛΒΗΣ

ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΖΟΛΑ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΣΚΥΛΟΥ

Ἄλλο πάλιν κακὸν περιέμενε τὸν Λάζαρρον.

Ὁ γέρον τῶν «Πιστῶς» δὲν ἐπήγαινε καλά.

Τὸ πτωχὸ ζῶον, τὸ ὁποῖον τὸν Μάρτιον θὰ ἠρίθμει δεκα-
τέσσαρα ἔτη, ὑπέφερον ἀπὸ τοὺς ὀπισθίους του πόδας καὶ ἡ
κατάστασις ὄλονεν καθίστατο κρισιμωτέρα.

Καθ' ἂς στιγμὰς ἐπήρχοντο αἱ κρίσεις καὶ τὸν ἀιμωδία-
ζον, μόλις ἠδύνατο νὰ βαδίξῃ, ἔμενον εἰς τὴν αὐλήν, ἐξήπλω-
μένος ἵστον ἤλιον, ἀτενίζων τοὺς ἐξερχομένους, μὲ τοὺς με-
λαγχολικοὺς του ὀφθαλμοὺς.

Οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἰδίως τοῦ γηραιῦ σκύλου συνεχίουν
τὸν Λάζαρρον, ὀφθαλμοὶ ἀπολέσαντες τὴν διαύγειάν των, θαμ-
νωθέντες διὰ πέπλου ὑποκύνου, ὡς οἱ ὀφθαλμοὶ τυφλοῦ. Ἐν
τούτοις, ἔβλεπεν ἀκόμη, ἐσύρετο ἵνα ἐρχηται καὶ στηρίζῃ τὴν
χονδρὴν του κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ γόνατος τοῦ κυρίου του, ἔπειτα
τὸν προσέβλεπεν ἀτενῶς, μὲ ὕφος θλιβερόν ὡς ἐὰν τὰ πάντα
ἤννοει.

Καὶ δὲν ἦτο πλέον ὠραῖος, τὸ λευκόν του καὶ σγουρὸν τρί-
χωμα εἶχε κιτρινίσει τὸ τόσο ἀλλοτε μαῦρον ρύγχος του,
ἐλευκνίετο ρυπαρότης τις καὶ αἴσχος τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο αἰ-
σθανόμενος τὸν καθίστων ἀξιοθρήνητον, διότι δὲν ἐτόλμων νὰ
τὸν πλύνουν, ὡς ἐκ τῆς μεγάλης του ἡλικίας.

Εἶχε πλέον ἀφήσει ὅλα του τὰ παιγνίδια, δὲν ἔκαμνε πλέον
τοῦμπε, δὲν συνεστρέφετο πλέον κυνηγῶν τὴν οὐράν του,
εἶχε χάσει τὴν τρυφερότητα ἣν ἠσθάνετο πρὸς τὰ μικρὰ τῆς
Μινούς, ὅτε ἡ τροφὸς τὰ ἐπήγαινε περίπατον. Ἐπέρινα τὰς
ἡμέρας του ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ὑπνηλῆς καταστάσεως γέρον-
τος, καὶ τόσο ἐκοπίαζε νὰ ἐγείρεται ἐπὶ τῶν ποδῶν του, τό-
σον οἱ πόδες του ἦσαν ἀβρανεῖς ὥστε πολλάκις, ἀνθρωπὸς τις
τῆς οἰκίας, ἀπὸ οἴκτον κινούμενος, τὸν ἐβοήθει, τὸν ὑπεβά-
σταζε διὰ μίαν στιγμὴν, ἵνα δύναται κατόπιν νὰ βαδίσῃ.

Ὁ πτωχὸς σκύλος ἔφθασε συρόμενος μέχρι τοῦ ἐσπιατο-
ρίου κατὰ τὸ ἐσπερινὸν δεῖπνον ἢ ὑπηρετρία θέλει νὰ τὸν
διώξῃ, νὰ τὸν κτυπήσῃ.

— Ἀφῆσέ τον, ἐπανέλαθεν ὁ Λάζαρρος. Πήγαινε ἔξω.

Τότε, ἐν ᾧ ἡ Βερονίκη ἐπανεκλείει μανιωδῶς τὴν θύραν, ὁ
Πιστῶς, ὡσεὶ ἐνοήσας, ἤλθε νὰ στηρίξῃ τὴν κεφαλὴν του ἐπὶ
τοῦ γόνατος τοῦ κυρίου του.

Ὅλοι ἠθέλησαν νὰ τὸν περιποιηθῶν, ἔθραυσαν σακχαριν,
προσεπάθησαν νὰ τὸν ἐμψυχώσουν.

Ἄλλοτε, τὸ μικρὸν παίγνιον ἐκάστης ἐσπέρας ἦτο ἡ τοπο-
θέτησις τεμαχίου σακχαρέως, μακρὴν του, πρὸς τὸ ἄλλο ἄκρον
τῆς τραπέζης: ἐν τάχει, ἔκαμνε τὸν γῦρον, καὶ ὄλονεν ἡ σακ-
χαρις ἐπὶ ἂν, ἕως ὅτου, ζαλισμένος, ἐκπληκτος διὰ τὰ συνεχῆ
τῆς πηδήματα, ἤρχιζε νὰ ἐκβαλλῇ ἀγρίας ὑλακὰς.

Τὸ παίγνιδιον αὐτὸ ὁ Λάζαρρος ἐδοκίμασε ν' ἀρχίσῃ ἐκ νέου,
ἐπὶ τῇ φιλανθρωπῶ σκέψει τοῦ ὅτι θὰ παρεῖχεν εὐτῷ ψυχα-
γωγίαν τινὰ εἰς τὴν ἀγωνίαν τοῦ πτωχοῦ ζῶου. Ὁ σκύλος
ἔσεισεν ὀλίγον τὴν οὐράν του, ἔκαμνε μίαν στροφὴν, ἔπειτα
προσέκρουσεν ἐπὶ τοῦ καθίσματος τῆς Πικυλίας. Δὲν ἔβλεπε
πλέον τὴν σακχαριν, τὸ ἀσκακόν του σῶμα κατέπεσε χαμὰί,
τὸ αἷμα ἔρρεε κατὰ σταγόνας ἐρυθρὰς τριγύρω τῆς τρα-
πέζης.

Ὁ μικρὸς δὲν ἐτονθόριζε πλέον τὸ ἄσμά του, οἴκτος συνέ-
θλιβε τὰς καρδίας ὄλων ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ θνήσκοντος Πιστοῦ,
ὅστις ἐψηλάφει χαμὰί ἀναπολῶν τὰ κατορθώματα τοῦ ἄλλοτε
Πιστοῦ, τοῦ τόσο λαϊμάργου.

— Μὴ τὸν κουράζετε, εἶπεν ἠπίως ὁ ἰατρός. Τὸν φο-
νεύετε.

Ὁ ἐφημέριος, καπνίζων ἐν σιγῇ τὸ σιγάρον του, ἔκαμνε τὴν
παρατήρησιν αὐτήν, ἵνα ἀναμφιβόλως δικαιολογήσῃ τὴν συγ-
κίνησίν του:

— Αὐτοὶ οἱ μεγάλοι σκύλοι λὲς καὶ εἶνε ἄνθρωποι.

Εἰς τὰς δέκα, ὅτε ὁ ἱερεὺς καὶ ὁ ἰατρός ἀνεχώρησαν, ὁ
Λάζαρρος, προτοῦ ἀναβῆ εἰς τὸ δωμάτιόν του, ἐπήγεν ὁ ἴδιος
νὰ κλείσῃ τὸν Πιστῶν εἰς τὸ διαμέρισμά του.

Τὸν ἐξήπλωσεν ἐπὶ καθαροῦ ἀχύρου, ἐθεβκιώθη ὅτι εἶχε
τὸ δοχεῖον μὲ τὸ νερόν του, τὸν περιεπτύχθη, κατόπιν ἠθέλη-
σε νὰ τὸν ἀφήσῃ μόνον. Ἄλλ' ὁ σκύλος, εἶχεν ἤδη ἐγερθῆ
καὶ τὸν παρηκολούθει. Τρεῖς φορὰς ἐδέησε νὰ τὸν ἐπαναφέρῃ
εἰς τὴν θέσιν του. Ἐπὶ τέλους, ὑπετάχθη, ἀπέμεινεν ἐξη-
πλωμένος μὲ τεταμένην τὴν κεφαλὴν, ἀτενίζων τὸν κύριόν
του ἀπομακρυνόμενον, μὲ βλέμμα τόσο περιλυπν. ὥστε
ἐκεῖνος, ἐν ἀπελπισίᾳ, ἐστράφη ἐκ νέου ἵνα τὸν περιπτύχῃ
ἀκόμη.

***

